

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți. (Isaia 53:5)

SUBSTITUȚIA



- Ce presupune doctrina ispășirii substitutive?
- Care sunt implicațiile ispășirii substitutive pentru predicarea Evangheliei și viața creștină?

OCTAVIUS
WINSLOW

O iertare
completă

JOHN
OWEN

Împlinirea dreptății
și substituția

JONATHAN
EDWARDS

Înțelepciunea lui
Dumnezeu în substituție

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A ASOCIAȚIEI MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. · Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

ASOCIAȚIA MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, Romania
contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristicentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicilor.

CUPRINS:

- 1 | **Esența Evangheliei** - *Charles H. Spurgeon* (1834-1892) - o explicație a doctrinei substituției, care analizează Persoana fără păcat a lui Hristos și lucrarea Sa răscumpărătoare de la crucea Calvarului.
- 13 | **Lucrarea federală a lui Hristos** - *Arthur W. Pink* (1886-1952): explică faptul că nu putem înțelege cu adevărat substituția făcută de Hristos fără a înțelege lucrarea Sa de Reprezentant al poporului Său și unirea lor cu El înaintea Legii.
- 19 | **Marele schimb** - *Charles H. Spurgeon* (1834-1892): o explicație detaliată a Persoanei și caracterului lui Dumnezeu, a Întrupării lui Hristos, a nevoii păcătosului de a fi iertat și a felului cum Hristos a fost făcut păcat așa încât păcătosul să devină socotit neprihănit.
- 31 | **Lucrarea de pedepsire a lui Hristos** - *Arthur W. Pink* (1886-1952): o analiză utilă a felului cum lucrarea substitutivă a lui Hristos a satisfăcut cerințele Legii lui Dumnezeu în numele celor pentru care El a murit.
- 45 | **O iertare completă** - *Octavius Winslow* (1808-1878): prin Hristos, Fiul Său, prin viața, moartea și învierea Lui, Dumnezeu Tatăl a făcut tot ceea ce era necesar pentru a asigura iertarea tuturor păcatelor poporului lui Dumnezeu și pentru justificarea acestora spre viața veșnică.
- 57 | **Împlinirea dreptății și substituția** - *John Owen* (1616-1683): un sumar folositor și o vedere biblică generală asupra doctrinei lucrării mântuitoare a lui Hristos pe cruce, care merită studiul nostru atent.
- 66 | **Înțelepciunea lui Dumnezeu în substituția lui Hristos** - *Jonathan Edwards* (1703-1758): nicio minte omenească nu a putut vreodată cuprinde înțelepciunea infinită manifestată în ispășirea substitutivă făcută de Hristos în locul poporului Său; o vedere aducătoare de smerenie pentru om, dar înălțătoare la adresa lui Dumnezeu cu privire la scopul veșnic al Lui în Hristos Isus, Substitutul întrupat al poporului Său.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai atunci când îți vom trimite materialele sau când îți vei primi revista.

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/datepersonale.html

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2019 · Chapel Library & Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și alți autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe website-urile www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Pentru cititorii în limba engleză, puteți studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare (în limba engleză).

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar îți schimbi adresa, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagratia.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagratia.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Martie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția este realizată de Asociația MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

ESENȚA EVANGHELIEI

Charles Spurgeon (1834-1892)

„Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” – 2 Corinteni 5:20-21

Esența Evangheliei este *răscumpărarea*, iar esența răscumpărării este *jertfa substitutivă a lui Hristos*. Orice alte greșeli ar face, cei care predică acest adevăr, predică Evanghelia; dar cei care nu predică despre ispășire, orice altceva ar afirma ei, pierd din vedere miezul și esența mesajului divin. În aceste zile, mă simt obligat să revin și să insist asupra adevărilor elementare ale Evangheliei. În vreme de liniște și pace, ne-am putea simți liberi să explorăm aspecte mai profunde ale adevărilor credinței; dar acum trebuie să rămânem acasă și să apărăm *principiile de bază ale credinței* în inimile noastre și în adunările Bisericii. În vremurile acestea, s-au ridicat chiar din Biserică unii oameni care vorbesc lucruri stricate. Sunt mulți care ne tulbură cu filozofiile și interpretările lor ciudate, prin care neagă doctrinele pe care altfel pretind că le predică, și astfel subminează credința pe care au jurat să o păstreze. De aceea, este bine ca unii dintre noi, care știm în ce credem și care nu avem intenții ascunse în spatele cuvintelor noastre, să punem piciorul în prag, să ne afirmăm credința ținând sus Cuvântul vieții, și să declarăm cu claritate adevărilor fundamentale ale Evangheliei lui Isus Hristos... Eu nu-mi doresc să fiu celebru pentru nimic altceva decât pentru predicarea acelei vechi Evanghelii. Există o mulțime de oameni care vă pot amăgi cu o muzică nouă; dar eu nu-mi doresc să am parte de nicio altă muzică, decât cea care se aude cântată în ceruri – „A Lui, care ne

iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său ... a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 1:5-6)...

Fraților, experiența îndelungată mi-a arătat că nimic nu atinge inima omului cum o face crucea lui Hristos; și când inima este astfel atinsă și rănită de sabia cu două tăișuri a Legii, nimic nu îi vindecă rănilile cum o face balsamul care curge din inima stră-punsă a lui Hristos. Crucea este viață pentru cel mort spiritual... Atunci când noi vedem oameni care sunt înviați din moarte spirituală, convertiți și sfințiți prin doctrina jertfei substitutive, putem concluziona fără să greșim că aceea este doctrina *adevărată* a ispășirii. Eu unul n-am văzut oameni care să poată fi capabili să trăiască pentru Dumnezeu și în sfințenie, decât prin intermediul doctrinei morții lui Hristos în locul lor. Am văzut inimi de piatră, care niciodată nu băteau a viață, transformându-se în inimi de carne când Duhul Sfânt i-a făcut capabili să cunoască acest adevăr... Istoria Celui care a iubit atât de mult sufletele oamenilor încât S-a dat pe Sine pentru mântuirea lor este încă la dispoziția Duhului Sfânt, fiind cea mai puternică dintre toate forțele care acționează asupra minții omului...

O ÎNVĂȚĂTURĂ DEOSEBITĂ

Așadar, vom vorbi în primul rând, cu tot curajul posibil, despre această doctrină deosebită. *Doctrina* măreață, cea mai importantă dintre toate, este aceasta: că Dumnezeu, văzând oamenii pierduți din cauza păcatelor lor, a luat aceste păcate de la ei și le-a transferat asupra singurului Lui Fiu, făcându-L păcat pentru noi, deși El nu cunoscuse păcatul; ca urmare a acestui transfer al păcatelor, cel care își pune credința în Hristos Isus este socotit drept și neprihănit, iar apoi îi este atribuită neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos. Hristos a fost socotit *păcat* pentru ca păcătoșii să fie socotiți *neprihănire*. Aceasta este doctrina jertfei substitutive a Domnului nostru Isus Hristos, care a murit în locul oamenilor vinovați.

Haideți să vedem mai întâi cine a fost făcut păcat pentru noi?

Descrierea Garantului¹ nostru cel mare ne este oferită aici ca punctul principal al pasajului, și putem fi siguri că ne este de ajuns pentru a medita acum la acest subiect. Substitutul nostru a fost fără pată, nevinovat și pur. „*Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi.*” Hristos Isus, Fiul lui Dumnezeu, S-a întrupat, S-a făcut trup și a locuit printre oameni; dar, deși El a fost făcut asemenea oamenilor în ce privește trupul, El n-a cunoscut păcatul. Deși păcatul a fost pus asupra Lui, acest lucru nu L-a făcut *vinovat*. El n-a fost și nici n-ar putea fi păcătos; El n-a cunoscut păcatul în niciun fel. El n-a încălcat niciodată și în niciun fel Legea măreață a adevărului și dreptății de-a lungul întregii Sale vieți. Legea era în inima Lui; era natura Lui să fie sfânt. El a putut spune întregii lumi, „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46). Până și judecătorul Său indecis a întrebat: „Dar ce rău a făcut?” (Matei 27:23). Când întreg Ierusalimul a fost provocat și mituit ca să aducă mărturii mincinoase împotriva Lui, n-au putut fi găsiți martori care să Îl poată dovedi vinovat. A fost necesar ca vorbele Sale să fie citate greșit și denaturat ca să poată fi acuzat de cruzii Săi vrăjmași. Viața Sa a fost permanent cercetată în baza ambelor table ale Legii, dar El n-a încălcat nici măcar una dintre porunci. După cum evreii examinau mielul pascal² înainte să îl sacrifice, tot așa au făcut cărturarii și fariseii, ca și învățătorii Legii, magistrații și nobilii, examinându-L pe Domnul Isus, fără însă a fi capabili să descopere la El cea mai mărunță greșală. El a fost Mielul lui Dumnezeu, fără pată, fără vreun defect.

La El nu a putut fi găsit nici un păcat săvârșit intenționat și nici păcate făcute prin omisiune³. Dragi frați, probabil că noi, care suntem credincioși, am fost făcuți capabili, prin harul lui Dumnezeu, să scăpăm de majoritatea păcatelor făcute cu intenție; totuși, în ceea ce mă privește, eu îmi deplâng zilnic păcatele de omisiune, lucruri pe care trebuia să le fac și nu le-am făcut. Chiar

dacă suntem părtași darurilor spirituale, totuși acestea nu ne pot conduce până la gradul de sfințenie pe care ni l-am dori. Chiar dacă noi facem ceea ce este drept să facem, totuși în mod obișnuit nu facem lucrurile perfect, fie în ce privește motivațiile, fie în ce privește maniera în care facem acele lucruri, fie în ce privește satisfacția de sine cu care privim aceste fapte, după ce le-am făcut. Cu toții ratăm să-I dăm glorie totală lui Dumnezeu, într-un fel sau în altul. Uităm să facem lucruri pe care ar trebui să le facem, sau, dacă le facem, putem fi găsiți foarte ușor vinovați de a fi căldicei, de a ne bizui mai mult pe noi înșine, de a fi necredincioși, sau chiar de unele greșeli grave. Dar nu așa au stat lucrurile cu Răscumpărătorul nostru dumnezeiesc. Nimeni nu poate spune că a existat cea mai mică deficiență în frumusețea Sa perfectă. El a fost pur în inimă, scopuri și gând, în cuvânt, în faptă, în spirit... Nici o perlă nu a căzut de pe lăncișorul de argint al caracterului Său. Nici o virtute nu le-a umbrat și nu le-a micșorat pe celelalte: toate perfecțiunile Sale se combină într-o armonie perfectă în El.

Domnul nostru nu a cunoscut niciun păcat în gândurile Sale. Mentea Sa nu a produs niciodată vreo dorință rea. Câtă vreme a slujit pe acest pământ, nu a existat nicicând în inima binecuvântatului nostru Domn vreo dorință după plăceri rele și nici vreo dorință de a scăpa de vreo suferință sau rușine. Când El a spus, „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!” (Matei 26:39), El n-a vrut să spună că voia să scape de paharul amar cu prețul lucrării și a vieții Sale perfecte. Expresia „dacă este cu putință” avea sensul acesta - „dacă este consecvent cu ascultarea deplină de Tatăl și cu împlinirea scopurilor divine”. Noi vedem slăbiciunea naturii Sale omenești manifestându-se în agonia Sa, dar și sfințenia hotărâtă și biruitoare a naturii Sale, când El a adăugat, „totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). El a luat asupra Lui asemănarea trupului omenesc și, chiar dacă trupul Său l-a cauzat adeseori slăbiciuni fizice, totuși aceste slăbiciuni n-au condus niciodată la păcat în ceea ce Îl privește. El a luat slăbiciunile noastre asupra Lui, dar în El nu s-

a arătat niciodată vreo slăbiciune care să aibă vreun păcat atașat ei. Din acei ochi binecuvântați nu a plecat niciodată vreo privire rea; de pe buzele Sale nu a fost rostit niciodată un singur cuvânt nepotrivit; picioarele Sale n-au călcat niciodată pe căi greșite, nici mâinile Sale nu s-au îndreptat vreodată către a face o faptă păcătoasă; și toate acestea pentru că inima Sa a fost plină de sfințenie și dragoste. Domnul nostru a fost fără pată atât pe *interior*, cât și pe *exterior*. Atât dorințele cât și acțiunile Sale au fost perfecte. Dacă ar fi fost cercetat de privirea Omniscienței, în El nu s-ar fi putut găsi nici măcar o umbră de greșeală.

Ba mai mult, în Răscumpărătorul nostru n-au existat nici măcar înclinații de orice fel înspre rău. Prin contrast, în noi există întotdeauna astfel de înclinații, căci pata păcatului original⁴ a rămas asupra noastră. Noi trebuie să ne stăpânim pe noi înșine, și facem lucrul acesta cu multă trudă și înfrânare, altfel ne-am duce direct la pierzare. Natura noastră firească pofteste lucrurile rele și, de aceea, are nevoie să fie înfrânată, uneori cu forța. Fericit este acel om care poate să se stăpânească pe sine. Dar, în ceea ce-L privește pe Domnul nostru, însăși natura Lui a fost pură, dreaptă și iubitoare. Toate dorințele Sale au fost îndreptate către bine. Viața Sa neînfrânată a constat numai în sfințenie: El a fost „sfântul copil Isus.” Prințul acestei lumi n-a putut găsi în El nici măcar un gram de fitil pe care să îl aprindă. Nu doar că prin El n-a curs păcatul, ci în El n-a existat nici un strop de păcat, nici o înclinație către păcat, nici o tendință într-acolo. Privește la viața Sa de taină, și Îl vei vedea rugându-Se; uite-te în sufletul Lui, și Îl vei găsi dornic să facă și să împlinească voia Tatălui. O, ce caracter binecuvântat are Isus! Dacă aș putea strânge toate vocile oamenilor și ale îngerilor laolaltă, tot n-aș putea descrie perfecțiunea Lui absolută. Pe drept Îi este El plăcut Tatălui! Pe drept este El adorat în ceruri!

Dragilor, a fost *absolut necesar* ca Acela care trebuia să sufere în locul nostru să fie fără pată. Cum ar putea un păcătos, care își

merită pedeapsa din cauza păcatelor sale, să își poarte povara mâniei, pe bună dreptate câștigată prin păcatele sale? Domnul nostru Isus Hristos, ca om, S-a supus Legii: dar El nu a datorat *nimic* acelei Legi, pentru că El a împlinit-o perfect și în toate aspectele ei. El a fost capabil să stea în picioare nevinovat și să ia locul altora, pentru că El n-a purtat povara vreunei greșeli care să Îi fi aparținut. El avea doar o obligație față de Dumnezeu, pentru că El Se oferise de bunăvoie să fie Garantul și Jertfa pentru aceia pe care Tatăl I-a dat. El a fost curat, altfel n-ar fi putut să ia povara oamenilor vinovați.

O, cât de mult Îl admir pentru că, fiind Cine a fost, fără pată și de trei ori sfânt, atât de sfânt încât nici cerurile nu păreau imaculate în prezența Sa și până și îngerilor le puteau fi găsite greșeli, totuși El a binevoit să Se facă păcat pentru noi! Cum ar fi putut El să suporte să fie numărat între nelegiuți și să poarte păcatele multora? Pentru un om păcătos se poate să nu fie mare greutate să trăiască printre oameni păcătoși; dar pentru unul care este pur, curat în totul, trebuie să fie extrem de greu să locuiască în mijlocul netrebnicilor răătăciți și stricați. Cât de copleșitoare trebuie să fi fost întristarea Hristosului cel perfect și pur să locuiască în mijlocul ipocriților, egoiștilor și păgânilor! Și cu cât mai greu trebuie să fi fost pentru El să ia asupra Sa păcatele oamenilor vinovați. Natura Sa delicată și sensibilă trebuie să se fi zguduit numai la apropierea de umbra păcatului, și totuși citim cuvintele acestea și ne minunăm: „*Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi.*” Domnul și Stăpânul nostru perfect a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. El, înaintea Căruia chiar și soarele se face mic și strălucirea cerului pălește, a fost făcut păcat. N-am nevoie să pun acest adevăr în cuvinte rafinate: faptul în sine este prea imens pentru a avea nevoie să fie amplificat prin intermediul limbajului omenesc. A încerca să poleiești aurul pur sau să pictezi crinul ar fi lucruri absurde, dar și mai absurd ar fi să încercăm să acoperim omenești frumusețile fără egal ale Crucii cu florile oratoriei omenești.

CE S-A FĂCUT CU EL?

Această întrebare mă conduce la a doua temă a textului de față, și anume, *Ce anume s-a făcut Celui care nu a cunoscut nici un păcat?* A fost „făcut păcat.” Aceasta este o expresie importantă: cu cât te gândești mai mult la importanța ei, cu atâta vei fi mai uimit de tăria ei. Numai Duhul Sfânt ar fi putut să creeze o astfel de expresie. Învățătorul divin a găsit înțelept să folosească expresii foarte puternice, altfel semnificația lor nu ar fi pătruns în mințile oamenilor. Chiar și în acest caz, în ciuda sublinierilor, a clarității și a aspectului distinctiv al limbajului folosit aici, ca și în alte locuri din Scriptură, există oameni care îndrăznesc să nege faptul că doctrina ispășirii substitutive ar exista în Scriptură. Este inutil să stai să te contrazici cu oameni care vin cu astfel de subtilități. Ceea ce este clar este că, pentru ei, limbajul folosit nu are nici o semnificație. Trebuie să fii pur și simplu un *om stricat* să citești capitolul 53 din Isaia și să îl accepți ca făcând referire la Mesia, pentru ca apoi să negi jertfa Sa substitutivă. Cu astfel de persoane este lipsit de sens să te contrazici; ei sunt atât de orbi încât și dacă i-ai putea transporta până la Soare, ei tot nu l-ar putea vedea. Tragic este că atât în biserică, cât și în afara ei, există o împotrivire mortală față de acest adevăr. Gânditorii moderni se străduiesc să fugă cât mai departe de înțelesul evident dat de Duhul Sfânt, anume că *păcatul a fost luat de la cei vinovați și transferat asupra Celui nevinovat*. Textul spune, „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). Nu există limbaj mai simplu care să poată fi folosit; sau, dacă am admite că ar exista, iată care este acesta: „*El L-a făcut păcat pentru noi.*”

Domnul Dumnezeu a pus *toată povara* păcatelor omului asupra lui Isus, Care le-a primit în mod voluntar. În loc ca acestea să rămână asupra păcătosului, care le-a săvârșit, ele au fost puse asupra lui Hristos, care nu era vinovat de ele; în același timp, neprihănirea lui Hristos a fost transferată în contul celor vinovați, care nu puteau să o producă, astfel că aceia care erau vinovați sunt socotiți

neprihăniți. Aceia care, prin natura lor, sunt vinovați, sunt considerați neprihăniți, în timp ce Acela care, prin natura Sa, nu a cunoscut păcatul deloc, a fost tratat ca și cum ar fi fost vinovat de păcat. Cred că am citit într-o mulțime de cărți despre ipoteza că un astfel de transfer ar fi imposibil și că afirmația de mai sus nu ar avea nici un efect asupra minții omului. Nu îmi pasă dacă acest lucru este posibil sau nu pentru necredincioșii care mai știu și ei câte ceva: îmi este clar și evident că acest lucru este posibil pentru Dumnezeu, pentru că El a făcut acest lucru. Dar ei spun că ar fi contrar logicii. Nu mă interesează nici asta: poate să fie contrar logicii unor necredincioși, dar pentru mine nu este contrar... Dumnezeu a spus aceasta, și eu cred; apoi crezând, eu descopăr astfel viața și mă bucur de ea. Și n-ar trebui să predic aceasta? Evident că da... Hristos n-a fost vinovat și nici nu putea fi învinuit de ceva; însă El a fost tratat ca și cum ar fi fost vinovat, pentru că El a vrut să stea în locul celor vinovați. Dar nu doar că a fost tratat ca un păcătos, ci El a fost tratat ca și cum ar fi fost El Însuși păcat în sens abstract. Acesta este un adevăr uimitor. Cel fără de păcat a fost făcut păcat.

Păcatul a apăsător greu asupra Celui care a stat în locul nostru. El a simțit greutatea acestuia în Grădina Ghetsimani, unde „sudaarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.” (Luca 22:44). Toată greutatea păcatului a venit asupra Lui când a fost ținut pe acea cruce blestemată. Acolo, în decursul acelor ore de întuneric, El a suferit infinit mai mult decât am putea noi descrie în cuvinte. Noi știm că El a fost condamnat de oameni, și așa este și scris: „...a fost pus în numărul celor fărădelege.” (Isaia 53:12)... Aceasta a fost o batjocorire care s-a revărsat realmente asupra Persoanei Sale binecuvântate. Și noi știm toate acestea. Mai știm și că El a suportat dureri nenumărate în trupul și mintea Sa: a însetat, a strigat în agonia momentelor când a fost despărțit de Tatăl, a sângerat și a murit. Știm și că El și-a vărsat sufletul până la moarte. Dar dincolo de ceea ce a fost vizibil, pentru El a existat o prăpastie nemăsurată de suferință. Liturgia

greacă⁵ vorbește despre suferințele Sale necunoscute nouă, subliniind că au existat atunci anumite suferințe care ne sunt *necunoscute*. El a fost în egală măsură Dumnezeu și om, iar Dumnezeu Tatăl Și-a manifestat puterea totală asupra umanității Fiului, astfel încât această putere a fost concentrată în sufletul Său și îndurată de El, într-o suferință inimaginabilă nouă... „*El L-a făcut păcat pentru noi*”. Ia aminte la cuvintele folosite. Încearcă să percepi înțelesul lor, dacă poți. Îngerii doresc să privească la acest adevăr. Privește îndelung la acest cristal extraordinar. Pune-ți ochii să cerceteze adânc în acest opal, în interiorul căruia sunt flăcări de foc. Domnul L-a făcut păcat pentru noi pe Cel perfect inocent. Aceasta înseamnă mai mult decât umilință, întuneric, agonie și moarte, în proporții mult peste ce îți poți imagina, și a adus asupra duhului blând și nobil al Domnului nostru un fel de tulburare de neconceput. Nu vreau să spun cu aceasta că Răscum-părătorul nostru a îndurat Iadul, nu asta vreau să spun. Nu vreau să spun că El ar fi îndurat pedeapsa exactă pentru păcat sau vreun echivalent al acesteia, ci faptul că El a îndurat dreptatea lui Dumnezeu cerută de Legea Sa mai clar și mai deplin decât ar fi fost administrată prin condamnarea păcătoșilor pentru care El a murit. În multe aspecte, crucea este o revelație mai mare a mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatelor omului decât ar fi chiar Iadul, și decât fumul chinului care se suie în vecii vecilor din Iad (Apocalipsa 14:11). Acela care vrea să cunoască ura față de păcat a lui Dumnezeu trebuie să-L vadă pe Singurul Lui Fiu sângerând în trup și suflet până la moarte; de fapt, un astfel de om trebuie să deslușească și să citească în străfundul inimii lui fiecare cuvânt și fiecare înțeles al versetului de mai sus... O, profunzimea suferinței, dar în același timp înălțimea dragostei!... Cât de acceptați trebuie să fie înaintea lui Dumnezeu aceia care sunt făcuți de În-suși Dumnezeu să fie „neprihănirea lui Dumnezeu în El”! Nici nu îmi pot imagina vreun lucru mai perfect ca acesta.

După cum Hristos a fost făcut păcat, deși El nu păcătuse nicio dată, tot așa noi suntem făcuți neprihănire, deși noi nu putem pretinde că am fi fost vreodată neprihăniți în și prin noi înșine. Deși suntem păcătoși și de aceea trebuie să ne mărturisim cu durere păcatul, totuși Domnul ne acoperă complet cu neprihănirea lui Hristos, și tot ceea ce se vede este numai neprihănirea Lui, noi fiind făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. Acest lucru este aplicabil tuturor sfinților, tuturor celor ce își pun credința în Numele Lui. O, cât de splendidă este această învățătură! Îți dai seama de aceasta, prietene? Deși ești păcătos și, în tine însuși, datorită păcatului, ești stricat, diform și fără valoare, totuși, dacă Îl primești pe Acest Înlocuitor pe care Dumnezeu ți-L oferă în Persoana Fiului Său drag, păcatele tale dispar și neprihănirea Lui vine peste tine. Păcatele tale sunt transferate asupra lui Isus, Mielul de jertfă; nu îți mai aparțin. El le-a îndepărtat de la tine. Aș putea adăuga că neprihănirea Lui este pusă în contul tău, dar este mai mult, după cum textul ne spune, anume că „tu ești făcut neprihănirea lui Dumnezeu în El.” Nici o doctrină nu poate fi mai încântătoare ca aceasta pentru cei care își simt greutatea păcatelor și povara blestemului.

* * *

Fragment dintr-o predică rostită în dimineața zilei Domnului, pe 18 Iulie 1886, la Metropolitan Tabernacle, Newington, republicată de Pilgrim Publications. Disponibilă în întregime limba engleză la Chapel Library și în limba română la Magna Gratia.

* * *

Charles H. Spurgeon (1834-1892) – predicator baptist englez; cel mai citit predicator (în afara celor din Biblie); s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

* * *

Note bibliografice și explicative

- 1) *Garant* – cineva care își asumă responsabilitățile sau datoriile altcuiva
- 2) Mielul pascal – mielul care era jertfit și mâncat în timpul Paștelor evreiești

3) Păcat săvârșit intenționat...prin omisiune – un păcat săvârșit intenționat este acela când cineva face un lucru interzis, sau un lucru bun dar cu intenție greșită; păcatul prin omisiune este atunci când cineva nu face lucrul care îi este poruncit.

4) păcatul original – Întrebare: În ce constă păcătoșenia stării în care omul a căzut? Răspuns: Păcătoșenia stării în care omul a căzut constă din vinovăția primului păcat al lui Adam, absența neprihănirii inițiale a oricărui om, și corupția întregii sale naturi, denumită în mod obișnuit păcatul original, alături de toate păcatele și nelegiuirile concrete care au izvorât din aceasta. (Spurgeon's Catechism, Întrebarea 17; disponibil în limba engleză la Chapel Library).

5) Liturghia greacă – slujba de împărtășanie în bisericile ortodoxe

* * *

Un garant este cineva care se angajează și devine astfel obligat să facă un lucru anume pentru altcineva, precum plata unei datorii sau aducerea acelei persoane în siguranță într-un anume loc; așadar, atunci când acea persoană s-a achitat de obligația pe care și-a asumat-o, persoana în numele căreia garantul acționat este achitată de obligație. – *Thomas Goodwin*

LUCRAREA FEDERALĂ A LUI HRISTOS

Arthur W. Pink (1886-1952)

Prin termenul *federal*¹, vrem să spunem că a existat o unire oficială între Mijlocitor² și cei pentru care El a mijlocit sau, într-o exprimare mai simplă, că există o unire legală între Hristos și poporul Său. „Acolo unde se vorbește despre cei aleși, în Vechiul Testament, ca fiind cei pentru care Dumnezeu face un legământ, aceștia sunt văzuți ca fiind în Hristos și una cu El. Legământul nu a fost făcut cu ei în afara lui Hristos. Acest lucru ne este prezentat și în Galateni 3:16: „făgăduințele au fost făcute „lui Avraam și seminței lui””, dar această sămânță este Hristos. Aleșii sunt denumiți aici (ca și în 1 Corinteni 12:12) cu termenul „Hristos”, datorită unirii dintre Hristos și cei aleși. În mod asemănător, atunci când se vorbește despre Hristos, precum în Isaia 42:16, ca fiind Acela cu care Tatăl a intrat în legământ, aleșii trebuie văzuți ca fiind în El. Fiind uniți și una cu El, jertfa *Lui* ispășitoare este considerată ca jertfa *lor* de ispășire: „Am fost răstignit împreună cu Hristos” (Galateni 2:20).³

„Hristos nu este doar Substitutul, ci și Garantul poporului Său. Evanghelia este întemeiată pe faptul că Adam și Hristos sunt capi și reprezentanți, din punct de vedere al legământului, pentru familiile lor respective. Astfel, despre ei se vorbește cu expresiile „omul dintâi” și „omul al doilea” (1 Corinteni 15:47) ca și cum n-ar fi existat nimeni altcineva decât cei doi, căci urmașii fiecăruia sunt în totalitate dependenți de capii lor. În Adam, noi toți murim; în Hristos, toți suntem înviați (1 Corinteni 15:23). Primul „toți” include orice individ din întreaga omenire; cel de-al doilea „toți”, așa cum explică apostolul, are sensul de toți „care sunt ai lui Hristos” (1 Corinteni 15:23).”⁴

Legământul lui Dumnezeu cu Hristos s-a făcut în calitatea Acesteia din urmă de Cap al aleșilor Săi, așa încât, în cel mai real sens posibil, acel legământ a fost făcut *cu ei*. Acest lucru explică toate acele pasaje care vorbesc despre unirea sfinților cu Hristos, precum: „răstignit împreună cu Hristos” (Galateni 2:20); „am murit împreună cu Hristos” (Romani 6:8); „am fost îngropați împreună cu El” (Romani 6:4), lucru simbolizat prin botez; „înviați în El și împreună cu El” (Coloseni 2:12); înviați „împreună” (Efeseni 2:6) și puși „să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2:6). Așadar, din punct de vedere legal, ei au fost una cu El și El cu ei, în tot ceea ce El a făcut în satisfacerea deplină a dreptății lui Dumnezeu. Asupra acestui aspect de importanță vitală nu putem să ne exprimăm mai bine decât oferind o sinteză a ultimei părți a capitolului 2 din lucrarea foarte valoroasă a lui Hugh Martin: „Cum ar trebui să formulăm și să întărim relația ce există între Hristos și cei ai Săi, în calitate de Răscumpărător și răscumparați, dacă nu mergem înapoi la doctrina legământului?⁵ Este evident că o *anumită* relație trebuie recunoscută ca fiind existentă între Hristos și cei pentru care El moare, altfel nici nu ne putem apropia de ideea unei jertfe substitutive.⁶ Posibilitatea ispășirii reale subliniază și implică în mod absolut o legătură între Cel care ispășește și cei pentru care este făcută ispășirea. Acest lucru este chiar axiomatic. Întrucât există o nevoie absolută și evidentă a unei relații, atunci când căutăm să identificăm care este acea relație, cercetarea noastră nu se poate încheia în mod satisfăcător până nu ajungem să recunoaștem unirea din cadrul legământului. Același motiv care implică existența unei relații rămâne nesatisfăcut până când el nu identifică *acea* relație.”⁷

Dacă ne-am referi la unirea dintre Hristos și poporul Său, care este realizată prin regenerarea lor, făcută de Duhul Sfânt folosindu-se de credință în calitate de dar al Său, n-am rezolva necesitatea situației noastre. Este adevărat că aceasta – regenerarea – este indispensabilă pentru ca orice persoană să se poată bucura

până și de cea mai mică dintre binecuvântările răscumpărării făcute de Hristos. Dar trebuie să fi existat o relație între Hristos și poporul Său *înainte* ca El să îi răscumpere. Nevoile situației noastre nu sunt rezolvate și împlinite nici atunci când facem referire la Întrupare. Este adevărat, Răscumpărătorul trebuie să ia asupra Sa un trup de carne și sânge înainte de a ne putea răscumpăra, însă, cu toate acestea, trebuie să existe o legătură a unității mult mai apropiată decât simplul fapt că Hristos este părtaș asemănării, trupește, cu cei mântuiți și cei nemântuiți. El S-a făcut „sămânța lui Avraam” (Evrei 2:16), nu „sămânța lui Adam”! Nu este suficient nici să spunem că relația este una de garant și substituit, căci ne rămâne deschisă întrebarea: „Ce anume a făcut drept și potrivit ca Fiul lui Dumnezeu să sufere pentru alții, Cel Sfânt să fie făcut păcat?” Iată, către acest aspect al discuției trebuie să ne îndreptăm atenția.

Hristos era Garantul poporului Său pentru că El era *Substitutul lor*. El a acționat în numele lor pentru că S-a așezat în locul lor. Relația avută ca Substituit *justifică* rolul Său de Garant. Dar ce anume justifică substituția? Există un lucru în jurul căruia se învârt toate celelalte. Susținem și noi cu toată fermitatea ceea ce Dr. Martin spunea: „nu putem căpăta vreo satisfacție în acest aspect, nici un răspuns suficient la această întrebare, motiv pentru care nu ajungem nici la o concluzie satisfăcătoare pentru întreaga noastră cercetare, până nu privim la doctrina unirii legământului cel veșnic. Aici se găsește relația aceea măreață, care susține totul. Aici se găsește legătura aceea primară, măreață, între Răscumpărător și cei răscumpești, singura care susține toate celelalte lucruri în ce privește relația adevărată dintre ei. „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească „frați”” (Evrei 2:11). El a stat în locul nostru, pentru că este una cu noi – S-a identificat cu noi și noi cu El.”⁸

Mânat de o dragoste infinită, Hristos, ca Dumnezeu-Om, a acceptat în mod liber termenii legământului veșnic care I-a fost propus și Și-a asumat în mod voluntar toate responsabilitățile legale ale poporului Său. În calitate de Cap al lor, El a coborât pe pământ, a trăit și a murit ca Reprezentant al lor. El a ascultat și a suferit ca Substitut al acestora. Prin ascultarea și suferințele Sale, El a împlinit toate obligațiile lor. Suferințele Sale au eliminat pedeapsa Legii iar ascultarea Sa a adus binecuvântări infinite pentru ei. Romani 5:12-19 afirmă în mod explicit faptul că aleșii lui Dumnezeu sunt „socotiți neprihăniți” în mod legal pe baza aceluiași principiu prin care ei au fost anterior „socotiți păcătoși”. „Unirea noastră cu Hristos este de același ordin și implică aceeași categorie de efecte ca și unirea noastră cu Adam. De aceea, noi o denumim uniune *federală* sau *vitală*. Indiferent cum ar denumi-o alții, va rămâne un lucru cert că ea are o astfel de natură, întrucât implică o asemănare a relațiilor legale și a obligațiilor și drepturilor reciproce”.⁹ „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Romani 5:19) – „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). În urmă cu peste o mie de ani, Augustin¹⁰ remarca următoarele: „Gradul de apropiere din această unire transcendențială¹¹ este atât de greu de descris în cuvinte, încât auzim vocea mădularelor care suferă odată cu Capul lor și care au strigat, prin Acesta, pe cruce, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Într-o manieră asemănătoare, auzim vocea Capului aflat în suferință, atunci când a suferit în mădularele Sale și i-a strigat persecutorului acestora, aflat pe drumul către Damasc, „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (Faptele Apostolilor 9:4)”.

Relația federală a lui Hristos cu poporul Său a fost una reală, pe baza căreia Dumnezeu cel fără greșală a considerat că este drept să Îl pedepsească pe *Hristos* pentru păcatele poporului Său și să

pună în contul *acestora* neprihănirea Lui, satisfăcând astfel în mod complet toate cerințele Legii ce erau cerute de la ei. Drept rezultat al acelei uniri, Hristos a fost, în toate lucrurile, „asemenea fraților Săi” (Evrei 2:17), fiind „pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53:12). În schimb, ei sunt făcuți „mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Efeseni 5:30). Drept consecință a acestei uniri federale, Hristos a fost făcut în același timp „un duh dătător de viață” (1 Corinteni 15:45), așa încât, la vremea potrivită, fiecare dintre cei ce sunt poporul Său să devină un membru viu al aceluia trup spiritual, al cărui Cap este El (Efeseni 1:19-23).

Relația dintre Hristos și cei care beneficiază de ispășirea făcută de El nu a fost, de aceea, o relație vagă, nedefinită, întâmplătoare, ci ea a fost constituită dintr-o unire vitală, o identitate legală și o unitate în legământ. Calitatea de Garant presupune acest lucru. Substituția strictă îl implică. Imputarea reală funcționează pe baza lui. Pedepsa pe care Hristos a îndurat-o n-ar fi putut fi aplicată fără aceasta. Cei pentru care s-a realizat satisfacerea cerințelor legământului, în mod inevitabil, sunt părtași beneficiilor acesteia și primesc tot ceea ce ea a obținut pentru ei. Doar acest lucru poate da la o parte obiecția nedreptății care ține de suferința Celui nevinovat pentru cei vinovați, întrucât doar el explică transferul suferințelor și a meritelor lui Hristos către cei răscumparați.

* * *

Fragment din *Studies in the Scriptures*, retipărit în limba engleză la Chapel Library.

* * *

A. W. Pink (1886-1952): păstor și învățător biblic itinerant; s-a născut în Marea Britanie, a emigrat în Statele Unite și s-a întors ulterior în țara natală, în anul 1934. S-a născut la Nottingham, Anglia.

* * *

Note bibliografice și explicative

1) federal – reprezentant legal.

2) Mijlocitor – o persoană care are rol de mediator. „A fost plăcut lui Dumnezeu, în scopul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, în acord cu legământul dintre Ei doi, să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și rasa umană; să fie Profet, Preot și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul convenit, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, justificați, sfințiți și glorificați prin El.” (Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra, 1689, cap. 8.1).

3) William Greenough Thayer Shedd (1820-1894), *Dogmatic Theology*, Vol. 2 (New York, NY; Scribner's Sons, 1891), p. 361.

4) James Haldane (1768-1851), *The Doctrine of the Atonement* (William Whyte&Co., 1845).

5) „Mai mult, întrucât Adam s-a adus pe sine și pe toți urmașii săi sub blestemul Legii prin căderea sa, a fost plăcut Domnului să facă un legământ al harului. În acest legământ, El oferă gratuit păcătoșilor viața veșnică și mântuirea prin Isus Hristos, cerând de la aceștia credință în El astfel ca ei să fie mântuiți, și promițând Duhul Său Sfânt tuturor celor care sunt aleși la viața veșnică, care să îi facă să dorească și să fie capabili să creadă.” (Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra, 1689, cap. 7.2)

6) Substitutiv – a suferit o persoană în locul alteia.

7) Hugh Martin (1822-1885), *The Atonement: In Its Relations to the Covenant, the Priesthood, the Intercession of Our Lord* (London, James Nisbet, 1870), p.30.

8) Martin, *Atonement*, p.35.

9) Archibald Alexander Hodge (1832-1886), *The Atonement* (Philadelphia, Penn.; Presbyterian Board of Publication, 1867), p. 205.

10) Aurelius Augustin, Episcop de Hippo (354-430) – teolog al bisericii primare cunoscut de unii drept părintele teologiei biblice; s-a născut la Tagaste, în nordul Africii.

11) transcendental – aici are sensul de supranatural.

MARELE SCHIMB

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

„Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:21).

Vă aduc acum înainte... marea învățătură a mântuirii, taina cea ascunsă, marele secret, descoperirea minunată adusă la lumină prin Evanghelie: felul în care Dumnezeu este drept și totuși Cel care îi îndreptățește pe păcătoși (Romani 3:26). Haideți să citim textul nostru din nou, și apoi să îl analizăm... „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El”.

Observați învățătura... Trei persoane sunt menționate aici. „El (adică *Dumnezeu*) L-a făcut pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat (adică pe *Hristos*) să fie păcat pentru noi (*păcătoșii*), pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El” (lit.). Înainte de a putea înțelege planul de mântuire, este necesar să știm câteva lucruri despre aceste trei persoane. Dacă nu le vom înțelege măcar într-o anumită măsură, mântuirea ne va fi imposibilă.

1. DESPRE DUMNEZEU. Orice om trebuie să știe cum este Dumnezeu. Dumnezeu este o Ființă foarte diferită de felul cum unii dintre voi presupuneți că este. Dumnezeul cerului și al pământului – Iehova al lui Avraam, Isaac și Iacov, Creatorul și Păstrătorul universului, Dumnezeul Sfintei Scripturi și Dumnezeul oricărui har – nu este un zeu pe care unii oameni și l-ar fi născocit pentru a i se închina. Există unii, în această țară așa-zis creștină, care se închină unui dumnezeu care nu este cu nimic mai dumnezeu decât Venus¹ sau Bachus²! Este un dumnezeu făcut după pofta inimilor lor, nu în mod necesar croit din piatră sau lemn, ci creat după imaginația lor, din lucruri mai josnice decât ar folosi orice păgân

pentru a-și face un zeu. Dumnezeu Scripturii are trei mari atribute, și toate acestea sunt prezentate implicit în textul nostru.

Dumnezeul Scripturii este un Dumnezeu suveran. El este un Dumnezeu care are autoritatea și puterea absolută de a face exact așa cum dorește. Nu există nicio lege care să-L depășească pe Dumnezeu. Nu există nimic care să Îl oblighe să facă ceva anume. El nu ascultă de nici o altă regulă, decât de voia Sa liberă și puternică. Chiar dacă El nu poate fi nedrept și nu poate face nimic altceva decât binele, totuși natura Sa este absolut independentă. Bunăta-tea este expresia libertății naturii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate fi controlat de voința omului, de dorințele acestuia sau de soarta în care cred unii oameni superstițioși. El este Dumnezeu, și face tot ce dorește atât cu oștirile cerești cât și cu lumea de jos. De asemenea, El este Dumnezeu, un Dumnezeu care nu dă socoteală nimănui pentru ceea ce face. El face creaturile exact așa cum alege și face cu ele tot ce dorește. Dacă vreuna dintre acestea s-ar împotrivi acțiunilor Lui, tot ceea ce El i-ar spune ar fi aceasta: „Dar, mai de grabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: ‚Pentru ce m-ai făcut așa?‘ Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?” (Romani 9:20-21).

Dumnezeu este bun, dar Dumnezeu este în același timp și *suveran* absolut, neputând fi controlat de nimeni și nimic. Monarhiile din această lume nu sunt nici constituționale și nici nelimitate. Stăpânirea peste această lume nu este tiranică, căci ea se găsește în mod absolut în mâinile unui Dumnezeu pe deplin înțelept. Dar observați că lumea aceasta nu se găsește în mâinile nimănui altcuiva, decât în mâinile Sale...

Acesta este Dumnezeu Scripturii. Acesta este Dumnezeu pe care noi Îl adorăm. Nu este un Dumnezeu slab, laș, care să fie controlat de voința oamenilor; nu este un Dumnezeu care nu poate înclina balanța providenței, ci este un Dumnezeu neschimbător, infinit și fără greșală. Acesta este Dumnezeu înaintea Căruia ne închinăm:

un Dumnezeu mai infinit decât creaturile Sale pe cât poate gândul să zboare de sus, și chiar mai sus de atât.

Dar, vedeți, Dumnezeul menționat aici este un Dumnezeu al dreptății infinite. Faptul că El este un Dumnezeu suveran vi-l voi dovedi din cuvintele care spun că El „L-a făcut” păcat pe Hristos. El n-ar fi putut să facă asta dacă n-ar fi fost Dumnezeul suveran. Din acest text vedem că El este un Dumnezeu drept, care a pus la cale un plan de mântuire, un plan măreț de împlinire a dreptății Sale. Iar noi acum declarăm că Dumnezeul Sfintei Scripturi este un Dumnezeu al unei dreptăți inflexibile. El nu este dumnezeul la care vă închinați unii dintre voi. Voi adorați un dumnezeu care face cu ochiul la vederea păcatelor grosolane. Voi credeți într-un dumnezeu care consideră nelegiuirile voastre drept greșeli mărunte sau nimicuri. Unii dintre voi vă închinați unui dumnezeu care nu pedepsește păcatul, ci care este îndurător și slab, atât de slab încât trece cu vederea nelegiuirea și ticăloșia, și nu aplică niciodată vreo pedeapsă. Voi credeți într-un dumnezeu care, dacă omul păcătuiește, el nu cere pedeapsa pentru ofensa lui. Voi credeți că o mână de fapte bune îl vor împăca, pentru că el este un stăpân atât de slab, încât doar câteva cuvinte frumoase rostite înaintea lui în rugăciune vor câștiga suficiente merite ca să îndeparteze pedeapsa, și asta, într-adevăr, doar dacă voi credeți că el ar putea să pedepsească vreodată pe cineva. Dumnezeul vostru nu este deloc dumnezeu...

Dumnezeul Bibliei este atât de sever ca și cum ar fi lipsit de milă, și atât de drept ca și cum n-ar avea har. Totuși, El este atât de plin de har și de îndurare, ca și cum ar fi nedrept – da, și chiar mai mult decât atât. Voi mai adăuga aici un gând cu privire la Dumnezeu, altfel n-am putea să întemeiem discuția noastră pe o bază solidă.

Dumnezeul care este menționat aici este un Dumnezeu al harului. Să nu credeți că am ajuns acum într-un punct în care mă contrazic! Dumnezeul care este inflexibil de sever și care nu iartă

niciodată păcatul fără să îl pedepsească este totuși un Dumnezeu al dragostei imposibil de constrâns. Chiar dacă, în calitate de Stăpân, El va muștra, totuși, ca Dumnezeu-Tată, El iubește să ofere binecuvântările Sale. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33:11). Dumnezeu este dragoste în cel mai mare grad. El este dragostea mai presus de dragoste. Nu dragostea este Dumnezeu, ci Dumnezeu este dragoste. El este plin de har, este o plinătate, o bogăție de îndurare. El găsește plăcere în îndurare. Pe cât de înalte sunt cerurile față de pământ, pe atât de înalte sunt gândurile Sale de dragoste prin comparație cu gândurile disperării noastre și căile harului Său prin comparație cu căile fricii noastre. Acest Dumnezeu, în care cele trei mărețe atribute intră în armonie – suveranitatea nelimitată, dreptatea inflexibilă și harul de necuprins – formează principalele atribute ale singurului Dumnezeu al cerurilor și pământului, înaintea Căruia creștinii se închină. În fața *acestui* Dumnezeu va trebui să ne înfățișăm cu toții. El este Cel care L-a făcut pe Hristos păcat pentru noi, chiar dacă El n-a cunoscut niciun păcat. Astfel, iată că v-am prezentat prima Persoană.

2. CEA DE-A DOUA PERSOANĂ DIN TEXTUL NOSTRU ESTE FIUL LUI DUMNEZEU – Hristos, Cel care n-a cunoscut niciun păcat. El este Fiul lui Dumnezeu, provenind din Tatăl din veșnicie: născut, nu făcut, de aceeași substanță cu Tatăl, co-egal, co-etern și co-existent. Este Tatăl atotputernic? La fel este și Fiul atotputernic. Este Tatăl infinit? La fel este și Fiul. El este Dumnezeu din Dumnezeu, nefiind cu nimic inferior Tatălui în demnitate, ci egal cu El în orice aspect – Dumnezeu peste toți, veșnic binecuvântat! (Romani 9:5) Isus Hristos este de asemenea Fiul Mariei, un Om ca și noi, un Om supus tuturor slăbiciunilor firii omenești, cu excepția păcatului; un Om al suferinței și durerii, un Om al necazului, al anxietății, un Om ispitit și încercat, un Om supus slăbiciunii și morții. Este un Om la fel ca noi toți – os din oasele noastre și carne din carnea noastră.

Dar Persoana pe care doresc să v-o prezint este o Ființă complexă: Dumnezeu și Om. Nu este un Dumnezeu *umanizat* și nici un om *zeificat*, ci este Dumnezeu pur, Dumnezeu în esența Lui; este Om, este un Om pur, nu un supraom; este Dumnezeu, cu nimic mai prejos de Dumnezeu - cele două naturi ale Sale aflându-se într-o unire sacră: Dumnezeu-Om... Textul acesta ne spune că El n-a cunoscut niciun păcat. Nu spune că El *nu* a păcătuit, pentru că știm deja acest lucru. Nu, ci textul spune mai mult decât atât: El nu a cunoscut păcatul. El nu a *cunoscut* ce este păcatul. El a văzut păcatul în alții, dar nu l-a cunoscut prin proprie experiență. El era total străin față de păcat. Aici nu se spune doar că păcatul nu și-a putut face loc în inima Lui, ci că *El nu l-a cunoscut*. Păcatul n-a avut nimic de-a face cu El. El era obișnuit cu durerea, dar nu cu păcatul. El n-a cunoscut nici un fel de păcat – nici păcatul cu gândul, nici păcatul din naștere, nici păcatul original, nici păcatul cu intenția, nici păcatul cu buzele sau păcatul cu fapta. El a fost pur, perfect, fără pată, asemenea dumnezeirii Sale: fără pată, zbârcitură sau orice alt lucru de acest fel. Persoana Lui grațioasă este prezentată în acest text...

Voi introduce acum cea de-a treia persoană, dar nu vom merge prea departe în cazul acesteia.

3. CEA DE-A TREIA PERSOANĂ ESTE PĂCĂTOSUL. Unde este el? Aș vrea să vă îndreptați ochii fiecare către persoana proprie și să îl căutați, fiecare dintre voi. Păcătosul nu este foarte departe de voi. A fost poate un bețiv, vreun om care s-a dedat alcoolului și chefurilor, sau ceva asemănător. Noi știm că omul care comite astfel de lucruri nu va avea parte de moștenire în Împărăția lui Dumnezeu. Dar *iată*, mai este unul: acela care a luat Numele lui Dumnezeu în deșert... Ah! *Acolo* este păcătosul. Unde? Da, îl aud pe acel om cu ochii înlăcrimați și cu vocea suspinând, care exclamă, „Domnule, aici este păcătosul!” Îmi închipui că pot vedea o femeie aici, în mijlocul nostru. Unii dintre noi au acuzat-o pro-

tabil, iar ea stă acolo singură, tremurând și neavând curaj să rostească nici măcar un singur cuvânt. O, dacă i-ar spune Stăpânul: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). Eu cred, trebuie să cred că undeva, printre aceste mii de oameni, se aude o inimă palpitând. Acea inimă bate tot mai repede, strigând: „Păcat, păcat, păcat, mânie, mânie, mânie – cum aș putea să fiu eliberat?” Da, *tu* ești acel om – un răzvrătit din naștere. Te-ai născut păcătos în această lume, și ai adăugat la acea vinovăție propriile tale nelegiuiri. Ai încălcat poruncile lui Dumnezeu, ai disprețuit dragostea Lui, ai călcat în picioare harul Său, și ți-ai continuat viața tot așa până acum, când săgeata Domnului îți secătuiește duhul. Dumnezeu te-a făcut să tremuri. El te-a adus în situația să îți mărturisești vinovăția și nelegiuirea. Ascultă-mă, dar, dacă ești convins prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu: tu ești persoana la care textul se referă atunci când spune: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” - adică pentru *tine*, „ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El”.

Acum, că v-am prezentat persoanele, vreau să vă introduc în scena unui *schimb măreț* ce este făcut, potrivit acestui text. Cea de-a treia persoană pe care v-am prezentat-o este prizonierul dinaintea tribunalului.

Dumnezeu l-a chemat înaintea Sa, iar el stă acolo ca un păcătos. Este clipa în care el va fi judecat, spre viață sau spre moarte. Dumnezeu are har și dorește să îl mântuiască. Dar El este drept, și trebuie să îl pedepsească. Păcătosul trebuie să fie cercetat și judecat. Dar dacă va exista un verdict al vinovăției ce se va ridica împotriva lui, cum ar putea să lucreze cele două atribute, aparent în conflict, în mintea lui Dumnezeu? El este iubitor, dorind să îl mântuiască. În același timp este drept, trebuind să îl distrugă! Cum va fi rezolvat acest mister, această întrebare? Tu, cel care ești prizonier înaintea tribunalului, poți să pledezi „nevinovat”? Nu, ci stai acolo mut sau, dacă spui ceva, nu rostești decât strigătul acesta: „*Sunt vinovat!*”

Așadar, vedeți că odată ce el a pledat vinovat, nu mai există nicio speranță că ar putea fi găsite greșeli în ce privește dovezile. Dacă el ar fi pledat „nevinovat”, totuși dovezile sunt dintre cele mai clare. Dumnezeu, Judecătorul, a văzut păcatul lui și a înregistrat toate nelegiuirile sale, așa încât nu există vreo speranță ca el să poată scăpa. Prizonierul este sigur că va fi găsit vinovat. Cum va putea să scape el? Se găsește cumva vreo fisură în acuzația făcută? Nu! Căci ea este izvorâtă din înțelepciunea infinită și dictată de dreptatea veșnică. Nu mai există nicio speranță... Cum va scăpa oare prizonierul? Există vreo posibilitate? O, până și cerul se minunează! Stelele s-au oprit de uimire! Îngerii au încetat pentru o clipă din cântecele lor când, pentru prima dată, Dumnezeu a arătat felul în care El va fi drept și totuși plin de har! Cred că am văzut *cerul* uimit și tăcerea așternându-se în curțile lui Dumnezeu vreme de un ceas, când Cel Atotputernic a spus: „Păcătoarele, trebuie să te pedepsesc din cauza păcatului, și o voi face! Dar te iubesc, inima Mi se topește de dragoste pentru tine... Dreptatea Mea spune, ‚lovește’, dar dragostea Îmi oprește mâna și spune, ‚scutește, scutește-l pe păcătos!’ O, păcătoarele, inima mea a găsit soluția! Fiul Meu, Cel perfect și pur, se va așeza în locul tău și va fi socotit vinovat iar tu, cel vinovat, te vei așeza în locul Fiului Meu, și vei fi socotit neprihănit!”

Dacă am înțelege acest lucru în profunzime – taina minunată a schimbului dintre Hristos și păcătos – am sălta de uimire! Dați-mi voie să exprim acest lucru atât de simplu încât oricine să poată înțelege: Hristos a fost fără pată, iar păcătoșii spurcați. Hristos spune: „Tată, tratează-Mă ca și cum Eu aș fi păcătosul. Tratează-l pe păcătos ca și cum el ar fi în Persoana Mea. Lovește pe cât de greu găsești de cuviință, căci Eu voi suporta. Astfel, inima dragostei Tale va revărsa de har, și totuși dreptatea Ta va fi fără pată căci, de acum, păcătosul nu mai este păcătos”. El este așezat în locul lui Hristos și, fiind îmbrăcat cu haina Mântuitorului, este acceptat.

Cumva spui că un astfel de schimb este *nedrept*? Vei spune că Dumnezeu n-ar trebui să Îl facă pe Fiul Său Substituit pentru noi și să ne elibereze? Dă-mi voie să-ți amintesc că acest lucru survine ca urmare a faptului că Hristos S-a oferit cu totul *voluntar*. Hristos a fost dornic să stea în locul nostru. El a trebuit să bea cupa pedepsei noastre, dar El a fost dornic să facă acest lucru. Am să vă spun încă un lucru ce nu poate fi contestat: substituția lui Hristos nu a fost un lucru incorect, pentru că *Dumnezeul suveran* L-a făcut Substituit... Așadar, substituția a fost făcută de Persoana cu cea mai mare autoritate. Textul nostru spune că Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi” și, atâta vreme cât Hristos a stat în locul *meu*, El nu a făcut acest schimb într-un mod incorect. Nu, ci *El* a făcut aceasta ca urmare a sfatului deplin și hotărât al Dumnezeului cel atotputernic. De asemenea, El a făcut aceasta prin consimțământul Său, așa încât Hristos a stat în locul păcătosului, iar păcătosul este acum în locul lui Hristos... Păcătosul este tratat ca și cum ar fi fost Hristos, iar Hristos este tratat ca și cum ar fi fost păcătosul. Acesta este înțelesul textului nostru: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

Dați-mi voie să vă dau o ilustrație a acestui lucru, ilustrație preluată din Vechiul Testament. Atunci când, în vechime, oamenii veneau înaintea lui Dumnezeu cu păcatele lor, Dumnezeu rânduise o jertfă care avea să simbolizeze jertfa lui Hristos prin faptul că animalul sacrificat murea în locul păcătosului. Legea spunea că „sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Atunci când oamenii făceau păcate, ei aduceau înaintea altarului un miel sau vită drept jertfă. Își puneau mâinile peste capul lui și își recunoșteau vinovăția. Prin această faptă, simbolic, vinovăția lor era transferată către animal. Apoi sărmanul animal, care nu făcuse nimic greșit, avea să fie ucis și adus ca jertfă pentru păcat. Iată ceea ce orice păcătos trebuie să facă cu Hristos, ca să poată fi mântuit. Păcătosul vine prin credință și își pune mâinile peste capul lui Hristos, își mărturisește păcatul și, de aceea, păcatul nu mai este al lui, ci

este *transferat asupra lui Hristos*. Hristos este apoi înălțat pe acea cruce. El poartă crucea și îndură rușinea, și astfel păcatul este îndepărtat și aruncat în adâncul mării. De aceea, acum, oricine crede în Hristos Isus are pace cu Dumnezeu, pentru că „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.”

Voi încheia acum explicația asupra acestui text, îndemnându-vă să vă amintiți de consecințele acestei substituții mărețe. Hristos a fost făcut păcat. Noi am fost făcuți neprihănirea lui Dumnezeu. Acest lucru a avut loc în trecut, cu mult înainte ca până și memoria îngerilor să poată călători. Un legământ veșnic a fost făcut între Tatăl și Fiul, prin care Fiul a stipulat că va suferi pentru aleșii Lui. De partea Sa, Tatăl S-a jurat să îi justifice pe aceștia prin Fiul Său. O, legământ minunat, care este sursa tuturor izvoarelor dragostei ispășitoare! Veșnicia a trecut, timpul și-a făcut apariția și, odată cu el, a venit curând și căderea în păcat. După trecerea multor ani, a sosit și împlinirea vremii, iar Isus și-a făcut apariția pregătit pentru împlinirea angajamentului Său solemn. El a venit în această lume și S-a făcut om. Din acel moment, când El a devenit om, observați schimbarea care a fost făcută cu privire la El. Înainte, El fusese pe deplin fericit. Nu fusese niciodată trist, niciodată nu trecuse printr-o stare atât de smerită. Dar acum, datorită efectelor aceluia legământ înfricoșător pe care l-a făcut cu Dumnezeu, Tatăl începe să-și reverse mânia asupra Lui.

„Ce”, spui tu, „cum să-L socotească Dumnezeu în realitate pe Fiul Său drept păcătos?” Da, El chiar face asta. Fiul Său și-a dat acordul pentru a fi Substitutul, pentru a sta în locul păcătosului. Dumnezeu începe acest lucru, acest plan, încă de la nașterea Lui în lume. El Îl trimite în lume într-un staul. Dacă ar fi avut în vedere să-L trimită ca pe un om perfect, I-ar fi dat un tron. Dar iată, Îl consideră un păcătos, Îl supune necazurilor, sărăciei și durerii, de la început și până la sfârșit. Iată-L crescând către maturitate: priviți-L, durerea Îl însoțește peste tot, întristarea umblă alături

de El. Durerilor, de ce Îl însoțiți pe Cel perfect? De ce Îl căutați pe Cel imaculat? Dreptate, de ce nu îndepărtezi aceste dureri? Răspunsul este acesta: „Acest Om este pur în El Însuși, dar El S-a socotit, legal vorbind, necurat, luând asupra Sa păcatul poporului Său”. Vinovăția este pusă în contul Lui și însăși imputarea vinovăției aduce durere în toată realitatea și puterea ei. În final, vedem moartea venind însoțită de orori mai mari decât este normal. Vedem trupul zdrobit de acea sulică ascuțită. În spatele Lui, vedem Iadul. Vedem pe prințul întunericului și pe toți răzvrățiții lui ridicându-se din locul lor de chin. Îi văd pe toți batjocorind pe Mântuitorul. Observ războiul lor groaznic, întehit asupra Lui în Grădina Ghetsimani. Dar Îl văd pe El, stând acolo, rostogolindu-se în sângele Său, în acea moarte înfricoșătoare. Îl văd cuprins de durere și de întristare. Vine înainte la judecata lui Pilat. Îl văd batjocorit și scuipat. Îl privesc chinuit, maltrat și blasfemiat. Îl văd țintuit pe cruce! Privesc cum continuă neîncetat batjocura și rușinea la adresa Lui. Observ cum tânjește după apă și cum strigă, deplângând părăsirea Lui de către Dumnezeu! Sunt uimit! Poate fi drept ca o ființă perfectă să sufere astfel? O, Dumnezeule, unde ești, de permiți astfel suferința și oprimarea Celui nevinovat? Ai încetat oare să fii Împăratul dreptății? Dacă nu, atunci de ce nu-L protejezi pe Cel perfect?

Iată, răspunsul vine: „Fii liniștit. El este perfect în El însuși, dar acum ia locul păcătosului. El stă în locul acestuia. Vinovăția păcătosului este asupra Lui și, de aceea, este drept, e drept; este ceea ce El Însuși a agreat, anume să fie pedepsit ca și cum ar fi un păcătos, ca să fie El obiectul mâniei, să moară și să coboare în pământ, fără a fi binecuvântat, mângâiat, ajutat, fără cinste și părăsit.” Acesta a fost unul dintre efectele marii schimbări pe care a făcut-o Hristos.

Haideți să luăm acum cealaltă parte a întrebării, și vom fi gata cu explicația. Care este efectul asupra noastră? Poți să-ți imagi-nezi, poți să îl vezi pe cel păcătos întinzându-și mâna cu poftă, pân-gărindu-și hainele cu orice păcat în care firea pământescă s-a

complăcut? Poți să îl auzi blestemându-L pe Dumnezeu? Poți să-l observi încălcând orice rânduială pe care Dumnezeu a lăsat-o să fie sacră? Îl vezi însă acum umblând pe calea către cer? El a renunțat la aceste păcate. A fost convertit și s-a lepădat de ele. Merge acum pe calea către cer! Dreptate, ai adormit? Acel om a încălcat Legea ta! Va ajunge cumva în cer? Iată, iată cum demonii se ridică din abis și strigă: „Acel om merită să fie pierdut!” Poate că el nu mai este acum ceea ce obișnuia să fie, dar păcatele lui din trecut trebuie să fie răzbunate! Totuși, el merge în siguranță pe calea sa către cer, și îl vedem privind înapoi către toți acei vrăjmași care îl acuză. El strigă: „Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” (Romani 8:33). Și când cineva ar putea gândi că tot Iadul s-ar ridica să îl acuze, tiranul acela ticălos rămâne mut. Diavoli nu mai au ce spune! Îl văd întorcându-se către cer, către tronul lui Dumnezeu, strigând: „Cine este cel care poate condamna?” O, Dreptate, unde ești? Acest om a fost un păcătos, un răzvrătit. De ce nu-l *zdrobești*, făcându-l una cu pământul? „Nu”, spune Dreptatea, „el a fost un păcătos, dar acum nu mai privesc la el în acea lumină. L-am pedepsit pe Hristos în locul lui și acel om nu mai este un păcătos, ci este un om perfect.” Cum? Perfect? *Perfect*, pentru că Hristos a fost perfect. Privesc la el ca și cum ar fi Hristos... Acesta este rezultatul marelui schimb dintre Hristos și păcătos.

* * *

Fragment dintr-o predică rostită în dimineața zilei Domnului, pe 19 iulie 1857, la Music Hall, Royal Surrey Gardens.

* * *

Note bibliografice și explicative

- 1) Venus – zeița romană a dragostei și frumuseții fizice.
- 2) Bachus sau Dionisus – zeul vinului și distracției (extazului) în mitologia greco-romană.

* * *

O, binecuvântat să fie Domnul! Din prima clipă în care am crezut și m-am apropiat de Isus Hristos, Tu m-ai justificat în tribunalul slavei de toate păcatele mele, eliberându-mă atât de vinovăție cât și de pedeapsă. De la primul meu act al credinței, mi-ai iertat toate păcatele, mi-ai iertat toate spurcăciunile, ai șters toate fărădelegile mele; din prima clipă a credinței ai plătit pentru toate păcatele mele așa încât, încă din acea clipă, m-ai eliberat din starea de condamnare și mi-ai dăruit marea mântuire. Din prima clipă a credinței, m-ai unit cu Isus Hristos, m-ai îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos, care mi-a acoperit toate păcatele și m-a eliberat de vina tuturor nelegiuirilor mele. Amintește-ți, o, Doamne, că în însăși clipa în care puteai să mă distrugi, Tu mi-ai iertat toate păcatele – într-un mod real, perfect, universal și final. – *Thomas Brooks*

LUCRAREA DE PEDEPSIRE A LUI HRISTOS

Arthur W. Pink (1886-1952)

Scriptura ne învață clar că Dumnezeu este deopotrivă sfânt și neprihănit și că „dreptatea și judecata” – nu „dragostea și mila” – sunt fundamentul tronului lui Dumnezeu (Psalmul 89:14). Astfel, există în esența divină un dezgust față de păcat din cauza păcătoșeniei intrinsece a acestuia, atât în ce privește contaminarea, cât și în ce privește vinovăția asociată lui. Perfecțiunile lui Dumnezeu sunt manifestate astfel atât în interzicerea cât și în pedepsirea păcatului. El S-a jurat că „sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezechiel 18:4). De aceea, pentru a asigura satisfacerea deplină a dreptății lui Dumnezeu, păcatul trebuie pedepsit – pedeapsa Legii trebuie pusă în aplicare. Astfel, ca Mântuitor al Bisericii Sale, Hristos trebuia să sufere în mod substitutiv pedeapsa blestemului Legii.

Ceea ce vom căuta acum să arătăm este că suferințele și moartea lui Hristos au constitui o satisfacere a dreptății divine pentru păcatele poporului Său. Pentru ca nimeni să nu obiecteze față de folosirea termenului *satisfacere*, haideți să vedem faptul că acest cuvânt se găsește în Bibliile noastre [autorul face referire la traduceri în limba engleză, n.trad.], fiindu-ne dat de către traducători ca un echivalent al termenului evreiesc ce este în mod obișnuit tradus prin *ispășire* [sau preț de răscumpărare, n.trad.]: „Să nu primiți preț de satisfacere a dreptății pentru viața unui ucigaș vinovat de moarte, ci să fie pedepsit cu moartea. Să nu primiți preț de satisfacere a dreptății pentru cel ce trebuie să fugă în cetatea lui de scăpare, ca să se întoarcă să locuiască în țară până la moartea preotului” (Numeri 35:31-32, lit. KJV).

Umilirea profundă la care a fost supus Fiul lui Dumnezeu prin a lua asupra Sa forma unui slujitor și prin a fi făcut asemenea noastră, „în asemănare cu trupul păcătos” (Romani 8:3, lit.), a constat dintr-o pedepsire a Lui de către Tatăl, la care totuși El S-a supus voluntar. Chiar scopul umilirii Sale, al ascultării și suferințelor Sale face ca acestea să fie de natură penală¹, căci ele au fost făcute spre satisfacerea cerințelor Legii lui Dumnezeu, în beneficiul poporului Său. Prin a fi „născut sub Lege” (Galateni 4:4), Hristos a devenit supus tuturor lucrurilor cerute de Lege: „Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege” (Romani 3:19), ceea ce înseamnă că Legea cere împlinirea tuturor termenilor ei. „Așezându-se în locul nostru, Hristos a satisfăcut dreptatea atât prin împlinirea cât și prin suferirea deopotrivă a aspectelor retributive și punitive² ale Legii, în cea mai perfectă modalitate, împlinind toate cerințele drepte ale Legii, pe care aceasta le-ar fi cerut de la noi pentru a câștiga astfel eliberarea și pentru a căpăta dreptul la viața veșnică.”³

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți” (1 Petru 3:18). Aici referința nu trebuie limitată la ceea ce Hristos a îndurat din mâna lui Dumnezeu când era pe cruce, și nici la lucrurile prin care a trecut în decursul acelei zile și a nopții anterioare. Să ne păzim să nu limităm Cuvântul lui Dumnezeu! Nu, *întreaga* Sa umilire este inclusă aici. *Întreaga viață a lui Hristos a fost o viață de suferință*. Iată de ce a fost El denumit „omul durerii”, și nu simplu „durerea”. De la nașterea până la moartea Sa, suferința și întristarea L-au marcat ca pe o victimă legitimă a lor. Câtă vreme era încă prunc, El a fost dus în exil pentru a scăpa de furia acelora care căutau să Îi ia viața. Iar acel exil nu a fost decât o prevedere profetică a întregii Sale vieți pământești. Cupa durerii, pusă pe buzele Sale la Beteleem, n-a fost niciodată îndepărtată de la El până nu a băut-o complet, în toată amărăciunea ei, la Calvar.

El a trecut prin orice fel de suferință. A gustat *sărăcia* în cea mai severă rigoare a ei. S-a născut într-un staul, n-a deținut nicio

avere pe pământ, ci a fost dependent de bunătatea altora (Luca 8:3), adeseori fiind în situații inferioare ordinii creației (Matei 8:20). El a suferit ocară în toată amărăciunea ei. Cele mai rele acuzații, cele mai ticăloase atacuri la persoană, cel mai tăios sarcasm - au fost îndreptate toate împotriva Persoanei și a caracterului Său. A fost acuzat că este un om hrăpăreț, un băutor de vin, un amăgitor, un batjocoritor, chiar un demon. Este, deci, vrednic să Îl auzim strigând: „Ocară îmi rupe inima” (Psalmul 69:20). El a experimentat ispita în toată răutatea ei. Prințul întunericului L-a asaltat cu toată șiretenia și puterea lui, făcând ca legiunile sale infernale să Îl atace, năpustindu-se asupra Lui precum „taurii din Basan” (Psalmul 22:12-13), căscându-și gurile asupra Lui ca niște lei și răcnind cu nesaț. Dar, mai presus de orice, El a suferit mânia lui Dumnezeu, așa încât a fost „cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38), în agonie și fiind, în final, abandonat de Dumnezeu (Luca 22:44).

Care este, deci, explicația acestor „suferințe” fără egal? De ce a fost urmată cea mai perfectă ascultare de cea mai teribilă pedeapsă? De ce a fost alăturată sfințeniei fără pată durerea de nedescris? David spunea: „n-am văzut pe cel neprihănit părăsit” (Psalmul 37:25). *De ce a fost atunci Cel neprihănit abandonat de Dumnezeu? Nu există decât un singur răspuns posibil. Un singur răspuns satisface în totalitate realitățile acestui caz. Unul singur clarifică actul lui Dumnezeu. Prin a lua locul păcătoșilor vinovați, Hristos și-a asumat achitarea în totalitate a datoriei lor.* Pentru El, acest lucru a inclus purtarea păcatelor *lor*, acuzarea Sa de vinovăția *lor* și suferirea pedepsei *lor*. În consecință, Dumnezeu L-a văzut ca reprezentantul poporului Său vinovat, aruncând asupra Lui toată pedeapsa păcatelor *lor*. În calitate de Substitut al poporului Său, care a purtat păcatele *lor*, Hristos a fost expus pe drept tuturor consecințelor groaznice ale dezaprobării evidente a lui Dumnezeu.

Cu referire la cei din vechime s-a pus următoarea întrebare: „Ce oameni neprihăniți au fost [vreodată, lit. KJV] nimiciți?” (Iov 4:7), la care putem răspunde fără cea mai mică ezitare: „nimeni”. Dumnezeu nu l-a pedepsit și nu îl va pedepsi niciodată pe cel nevinovat. De aceea, înainte ca mânia Sa punitivă să poată cădea asupra lui Hristos, păcatele poporului Său trebuie să fi fost transferate asupra Lui, iar acest lucru este în mod precis ceea ce Scriptura afirmă. Acest lucru a fost simbolizat în mod remarcabil în vechime, prin celebrarea anuală a zilei ispășirii de către Israel: „Aaron să-și pună amândouă mâinile pe capul țapului cel viu, și să mărturisească peste el toate fărădelegile copiilor lui Israel și toate călcările lor de lege cu care au păcătuit ei; să le pună pe capul țapului” (Levitic 16:21). Același lucru a fost și profețit: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor... pentru că a purtat păcatele multora” (Isaia 53:6, 12). De asemenea, acest lucru este expres afirmat și în Noul Testament: „tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora” (Evrei 9:28). Vom arăta din nou că nu există nimic în aceste pasaje care să arate că Hristos a purtat păcatele poporului Său doar în timp ce se afla pe cruce. Suntem conștienți că mulți au afirmat astfel de lucruri dar, procedând astfel, nu doar că ei s-au făcut vinovați de adăugarea la Cuvântul lui Dumnezeu, ci și de a-l contrazice în mod flagrant.

Am arătat deja că expresia din Romani 8:3, „în asemănare cu trupul păcătos” (lit. KJV), implică foarte clar transferul păcatelor poporului Său către Hristos, și că ceea ce s-a petrecut imediat după nașterea Sa avea legătură deplină cu acest lucru și nu poate fi înțeles separat. Faptul că El a fost „tăiat împrejur” (Luca 2:21) nu doar că a dovedit că fusese făcut „asemenea oamenilor” (Filipeni 2:7), dar a și dovedit că El fusese „în asemănare cu trupul păcătos”. În mod similar, „curățarea” ceremonială a mamei Sale (Luca 2:22) și aducerea de către ea a unei „jertfe pentru păcat”

(Levitic 12:2, 6) țin în mod perfect de faptul că, chiar dacă umanitatea Sa a fost imaculată, totuși El intrase în această lume, în mod oficial, ca vinovat.

Asemenea copilașilor, noi am păcătuit – „Cei răi sunt stricați încă din pântecul mamei lor, mincinoșii se rățesc odată cu ieșirea din pântecul mamei lor.” (Psalmul 58:3) – și, de aceea, Hristos a suferit chiar și copil fiind. El a suferit nu doar în calitate de Substitut al nostru, ci și pentru că păcatele noastre fuseseră transferate asupra Lui. În tinerețea noastră, noi am păcătuit. De aceea, tânăr fiind, Hristos a suferit, și a suferit din mâna lui Dumnezeu, așa cum însăși cuvintele Sale mărturisesc clar: „Din tinerețe, sunt nenorocit și trag să mor, sunt cuprins de spaima Tale, și nu știu ce să mai fac” (Psalmul 88:15). Mergând mai departe, putem spune că noi am păcătuit și în floarea vârstei. Tot așa, în floarea vârstei Sale, Hristos a suferit. Haideți să ne amintim din nou de asaltul Satanei împotriva Lui. Evrei 2:18 ne vorbește despre faptul că El „a suferit fiind ispitit” și că tocmai acea suferință a fost de natură penală. Faptul că suferința lui Hristos sub ispitirea Satanei a fost concepută și rânduită ca o pedeapsă de la Dumnezeu poate fi dovedit prin afirmația că „Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul” (Matei 4:1).

După ce omul s-a lăsat cucerit de Satana, Dumnezeu l-a eliberat printr-o sentință dreaptă, scăpându-l de sclavia față de acest tiran. De aceea, a fost necesar ca Hristos, în calitate de Substitut al poporului Său păcătos, să fie expus răutăților diavolului, astfel ca și în acest aspect să poată satisface dreptatea divină. Mai mult ca sigur că Satana și agenții lui nu ar fi putut vreodată să Îl asalteze pe Hristos, dacă El n-ar fi fost atât de încărcat – legal vorbind – de vinovăția crimelor noastre, încât Dumnezeu să Îl expună pe drept răutăților acestora (Faptele Apostolilor 2:23). Aleșii înșiși, în calitate de păcătoși, fuseseră anterior supuși puterii Satanei (Coloseni 1:13), și aceasta prin sentința dreaptă a Judecătorului

întregului pământ. De aceea, ei nu erau doar „prada celui puternic”, ci și „cei prinși în prinsoare” (Isaia 49:24). Astfel, întrucât Hristos a venit aici în calitate de Garant, în locul lor, în virtutea sentinței lui Dumnezeu, El a devenit și subiect al răutăților Satanei.

„Ascultarea pasivă și suferința lui Hristos nu trebuie limitate la ceea ce El a trăit în Grădina Ghetsimani sau pe cruce. Această suferință a fost doar culminarea suferințelor Sale ispășitoare, dar nu le cuprinde pe toate. Orice aspect din lucrarea Sa omenească și pământească, ce a cauzat suferință, ține de ascultarea Sa pasivă. Jonathan Edwards a făcut o remarcă adevărată atunci când a spus că sângele circumciziei lui Hristos era, simbolic, parte autentică a ispășirii Sale substitutive tot așa cum era sângele care a curs din trupul Său crucificat. Și nu vorbim aici doar despre suferințele Sale, căci și umilirea Sa a avut un caracter expiativ”⁴.

„Satisfacerea dreptății sau propițierea⁵ făcută de Hristos constă fie în suferirea răului de către El, fie în faptul că El Însuși este subiect al umilirii... Oricare dintre lucrurile la care a fost supus Hristos, care era rezultatul legal al păcatului, a avut în el natura satisfacerii dreptății lui Dumnezeu pentru acel păcat. Dar aici nu doar suferința, ci și toată degradarea și depresia stării și a circumstanțelor naturii omenești care erau sub demnitatea și onoarea lor inițiale – precum rămânerea trupului Său în mormânt, și separarea trupului și a sufletului Său – sunt rezultatele legale ale păcatului.”⁶

Atunci când Scripturile vorbesc despre satisfacerea dreptății de către Hristos, ele pun în general această lucrare în contextul suferințelor Sale. „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53:4), adică El a suportat toate durerile și suferințele pe care noi eram datori să le îndurăm, ca urmare a păcatului. Trebuie să observăm cu maximă atenție faptul că afirmația inspirată – „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6) – vine înainte de a se spune că „a fost chinuit și asuprit” și de faptul că a fost adus „ca

un miel ... la măcelărie” (Isaia 53:7). La începutul lucrării Sale publice, și nu atunci când a fost ținut pe cruce, a fost momentul când Dumnezeu l-a determinat pe unul dintre slujitorii Lui să strige: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Hristos a fost dus „la măcelărie” înainte de cele trei ore de întuneric și totuși, chiar și atunci „suferința” a căzut asupra Lui, iar nelegiuirea noastră era cerută din mâna Lui. De aceea, și acest capitol (Isaia 53) atribuie „vindecarea noastră” rănilor pe care El le-a primit din partea oamenilor, la fel de clar pe cât alte pasaje atribuie eliberarea noastră de sub blestemul Legii faptului că Dumnezeu L-a lovit cu blestemul ei.

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). „A suferi denotă aici a fi lovit de suferință, căci se face referire la toate acele suferințe prin care Hristos ne-a lăsat un exemplu al răbdării. Despre aceste suferințe El afirmă că sunt pentru noi, adică suportate deopotrivă în locul nostru ca și spre binele nostru. Acesta este sensul obișnuit al cuvântului *huper* din limba greacă... Și acesta este înțelesul adevărat al expresiei din Epistola lui Petru, asupra căreia concluzionăm că, în versetul 3:18, el face referire la faptul că „L-a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10).”⁷

Atunci când sunt subliniate drepturile suverane ale lui Dumnezeu, se ridică în general obiecția că, prin aceasta, „reducem omul la o simplă mașină”. Sunt mulți gata să susțină responsabilitatea omului, dar rar se aude vorbindu-se despre responsabilitatea *transferată*. Totuși, în acest aspect stă una dintre cele mai minunate și mai slăvite trăsături ale Evangheliei. Responsabilitatea poporului lui Dumnezeu a fost transferată lui Hristos: El și-a asumat obligațiile lor, S-a încărcat cu datoriile lor, *răspunzând oricărei cerințe a Legii, ce era îndreptată împotriva lor*.

Dacă n-ar fi fost așa, cum ar mai fi putut să pună Dumnezeu, într-un mod drept, nelegiuirile poporului Său asupra capului Fiului Său cel sfânt? Mai mult, El n-ar fi chemat sabia dreptății Sale să Îl lovească. Tocmai pentru că Hristos a fost „făcut păcat” pentru noi, El a fost făcut de asemenea „blestem” pentru noi: cea de-a doua n-ar fi putut exista fără prima. Întrucât acesta este un aspect de o importanță deosebită, îl vom analiza în ceva mai multe detalii.

Evrei 7:22 afirmă că Hristos este Garantul unui legământ mai bun: El era Sponsorul poporului Său, așa cum Iuda s-a angajat să fie pentru Beniamin – „Răspund eu pentru el; ai să-l ceri înapoi din mâna mea. Dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, și dacă nu-l voi pune înaintea ta, vinovat să fiu față de tine pentru totdeauna” (Geneza 43:9) sau cum Pavel era pentru Onisim – „Și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea. Eu, Pavel, ,voi plăti’ - scriu cu mâna mea” (Filimon 1:18-19). Tot așa și Hristos S-a angajat înaintea Tatălui pentru noi: „Pune în socoteala Mea tot ceea ce ei îți datorează, și Eu voi plăti”. „Un garant al cărui nume este pus într-un contract este obligat nu doar să plătească datoria, ci și să o transfere în contul său, având aceeași responsabilitate ca și cel îndatorat, așa încât el poate fi obligat să plătească datoria. Tot așa și Hristos, atunci când S-a făcut Garant, El S-a pus în locul păcătoșilor, așa încât ceea ce Legea ar fi putut să ceară de la ei drept datorie să poată fi pus în socoteala Lui.”⁸

Hristos trebuia să ia asupra Sa vinovăția nelegiuirilor noastre înainte ca El să poată lua pedeapsa noastră și să satisfacă astfel dreptatea divină în locul nostru. Faptul că El a procedat astfel este demonstrat din înseși cuvintele Sale. Este remarcabil să descoperim cum Hristos Și-a asumat în fapt păcatele noastre. Mai întâi, în Psalmul 40, despre care știm că este mesianic din citarea lui în Evrei 10. Faptul că el conține înseși cuvintele lui Hristos este evident din versetele 7-11. El rămâne Cel ce vorbește și în versetul 12, unde spune: „Căci rele fără număr mă împresoară,

m-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile mele și nu le mai pot suferi vederea. Sunt mai multe decât perii capului meu, și mi se moaie inima”. Ce dovadă că păcatele poporului Său fost transfere rate asupra Lui! În al doilea rând, avem în Psalmul 69 un alt psalm mesianic deosebit, iar aici ÎI descoperim spunând: „Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea, și greșelile mele nu-Ți sunt ascunse” (v. 5). Cât de clar arată aceste cuvinte faptul că păcatele noastre au fost atribuite Lui! Acele păcate n-au fost asumate de El prin făptuirea lor, ci prin imputarea lor”.⁹

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24). „Aici, expresia ‚păcatele noastre’ are sensul de datorie a noastră de a fi pedepsiți ca urmare a încălcării Legii divine, ca și consecințele necesare ale acestei datorii. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu vinovăția în sensul obligației de a suporta pedeapsa”.¹⁰ Intrând sub autoritatea Legii în mijlocul poporului Său, Hristos a devenit dator să împlinească neprihănirea lui Dumnezeu în locul lor. Orice I-au datorat ei lui Dumnezeu trebuie să fie plătit de către Sponsorul lor: El trebuie să plătească datoriile lor, să sufere pedeapsa deplină a neleguirilor lor și să primească plata păcatului în locul lor. Hristos este acum expus la tot ceea ce sfințenia lui Dumnezeu trebuie să aducă asupra păcatului. De aceea, citim că „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: ‚Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” (Galateni 3:13). „Crucea era blestemată, și asta nu doar în opinia oamenilor, ci și prin hotărârea Legii divine. De aceea, atunci când Hristos a fost ținut pe ea, El S-a lăsat să fie obiectul blestemului”.¹¹

Chiar moartea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru Fiul Său ne revelează natura penală a pedepsei. Crucea nu a fost un simplu accident, ca și cum n-ar avea importanță felul morții Lui. Motive întemeiate au făcut ca Garantul să aibă parte în mod necesar și obligatoriu de o moarte blestemată de Dumnezeu. De aici și folosirea și referințele frecvente din Noul Testament la termenii

„cruce” și „lemn” (cf. Ioan 12:32-33). La Calvar, blestemul teribil al lui Dumnezeu asupra păcatului a fost arătat public, și față de care crucea nu a fost cauza, ci *simbolul* (cf. Ioan 3:14). Sub Legea mozaică (la care se referă apostolul în Galateni 3:13), atârănarea pe o cruce era semnul unei morți meritată de cei mai mari criminali. De aici și forța cuvântului „lemn” din 1 Petru 2:24. Țintuirea lui Hristos pe lemnul crucii era mărturia publică a *blestemului* lui Dumnezeu asupra Lui. „Cauza blestemului nu stătea în atârănarea pe lemnul crucii, ci în păcatul cu care El era încărcat. Acel fel de pedepsire arăta că El era obiectul dezaprobării sfinte al lui Dumnezeu, și asta nu pentru că El era atârnat pe lemn, ci pentru că era Cel care purta păcatul. Acolo era administrată pedeapsa păcatelor pentru care era rânduită acea pedeapsă groaznică. Înțelepciunea divină rânduisese ca Acela care poartă păcatul lumii să fie expus ca un blestemat, căci dezaprobarea divină a fost astfel manifestată în felul cel mai îngrozitor.”¹²

În ceea ce privește motivația lui Dumnezeu în alegerea acestei metode, a acestui fel de moarte dintre toate celelalte posibile – otrăvirea, omorârea cu pietre, decapitarea etc. – Geneza 3 ne furnizează răspunsul. „Întrucât păcatul fatal care a atras blestemul asupra rasei omenești era legat de fructul interzis, Dumnezeu a rânduit în mod înțelept ca ultimul Adam să ispășească păcatul prin a fi atârnat pe lemn; Dumnezeu a lăsat în Lege un astfel de simbol al blestemului (Deuteronom 21:22-23), așa încât să le amintească tuturor oamenilor despre originea blestemului divin asupra lumii. El nu avea cum să îndepărteze blestemul în niciun alt fel.”¹³ Între romani, moartea prin crucificare era cea mai profundă modalitate de umilire. Era cea mai degradantă dintre pedepse, fiind aplicată doar sclavilor și celor mai neînsemnați dintre oameni. Dacă oamenii liberi ar fi fost vreodată supuși crucificării pentru crime deosebite, precum hoție, înaltă trădare sau răzvrătire față de autoritate, sentința n-ar fi putut să fie pusă în aplicare până când aceștia nu ar fi fost înregistrați în catalogul sclavilor, și aceasta prin cea mai profundă umilire. Libertatea le

era luată prin lovituri severe și prin răni, așa cum s-a făcut lui Hristos. Astfel, blestemul Legii lui Dumnezeu a fost pus în aplicare asupra Capului și Substitutului poporului Său. Astfel, a-L „predica pe Hristos răstignit” (1 Corinteni 1:23) înseamnă a predica și a arăta că El a fost „făcut blestem pentru noi”.

Întrucât Hristos a fost făcut „păcat” și „blestem” pentru poporul Său, mânia sfințeniei lui Dumnezeu s-a aprins împotriva Lui, iar sabia dreptății Sale L-a străpuns. „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș! zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor” (Zaharia 13:7; cf. Matei 26:31). Dumnezeu a aplicat pedeapsa asupra lui Hristos ca și cum El ar fi fost cel vinovat. „Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Își va da viața ca jertfă pentru păcat...” (Isaia 53:10). După cum toate suferințele oamenilor, fie că sunt aplicate imediat¹⁴ de către Dumnezeu, fie că sunt mediate¹⁵ prin Satana sau prin oameni (Ieremia 2:15-17), izvorăsc din natura lipsită de merite a păcatului, tot așa toate suferințele lui Hristos – din partea omului, a Satanei și a lui Dumnezeu – au izvorât din natura rea a păcatelor poporului Său, care au fost imputate Substitutului lor.

Pedeapsa pe care Dumnezeu a aplicat-o lui Hristos a fost însăși pedeapsa ce trebuia aplicată poporului Său. Faptul că El a fost blestemat de Dumnezeu este demonstrat din atârănarea Sa pe lemnul crucii. Faptul că El a primit plata păcatelor este dovedit prin abandonarea Lui de către Dumnezeu. Faptul că El a fost numărat alături de cei nelegiuți este arătat prin moartea Sa între doi hoți. Este adevărat că El nu a suferit veșnic, căci caracterul veșnic al pedepsei noastre a fost doar o circumstanță izvorând din incapacitatea noastră de a suferi întreaga greutate a mâniei lui Dumnezeu într-o perioadă scurtă de timp și, de aceea, durata scurtă a suferințelor lui Hristos nu este o obiecție validă împotriva naturii pedepsei pe care El a primit-o. Mai mult, demnitatea infinită a Persoanei Sale a compensat peste măsură cerințele Legii. „Pentru ochiul iluminat, pe cruce se găsește o altă inscripție,

dincolo de cea pe care Pilat a ordonat să fie scrisă: ‚VICTIMA VI-
NOVĂȚIEI. PLATA PĂCATULUI’. ”¹⁶

* * *

Fragment din *Studies in the Scriptures*, retipărită la Chapel Library.

* * *

Note bibliografice și explicative

- 1) penal – supus pedepsei legii (aici face referire la Legea lui Dumnezeu).
- 2) retributive și punitive – fac referire la pedepsirea pentru încălcarea legii.
- 3) Herman Witsius (1636-1708), *The Economy of the Covenants between God and Man*, Vol. 1 (Edinburgh, Thomas Turnbull), 207.
- 4) William Greenough Thayer Shedd (1828-1894), *Dogmatic Theology*, vol. 2 (New York: Scribner’s Sons, 1891), p. 430.
- 5) expiativ... propițiere – „Expieria face referire la vinovăția datorată sau asociată păcatului. A expia înseamnă a îndepărta sau a acoperi vinovăția păcatului. Propițierea face referire la mânia sau dezaprobarea vehementă din partea lui Dumnezeu. A propiția înseamnă a satisface dreptatea divină și astfel a stinge mânia Lui. În terminologia biblică, dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută prin jertfa care caracter de propițiere.” (Morton H. Smith, *Systematic Theology*, vol. 1, p. 382).
- 6) Jonathan Edwards (1703-1758), “A History of the Work of Redemption”, în *The Works of Jonathan Edwards*, Vol. 1 (Carlisle, Penn.: The Banner of Truth Trust), p. 574.
- 7) Witsius, *Economy*, Vol. 1, p. 219.
- 8) Thomas Goodwin (1600-1680), “Of Christ the Mediator”, în *The Works of Thomas Goodwin*, Vol. 5 (retip. Eureka, CA: Tanski, 1996), p. 184.
- 9) imputare – acuzarea cuiva sau punerea în contul cuiva a unui anume lucru sau pedeapsă.
- 10) John Brown of Edinburgh (1784-1854), *The First Epistle of Peter*, Vol. 1 (Carlisle, Penn.: The Banner of Truth Trust, 1975), p. 523.
- 11) John Calvin (1509-1564), *Institutes of the Christian Religion*, II, XVI, p. 6.

- 12) George Smeaton (1814-1889), *The Doctrine of the Atonement as Taught by the Apostles* (Carlisle, Penn.: The Banner of Truth Trust, 1991), p. 14.
- 13) Smeaton, *Atonement*, p. 15.
- 14) imediat – are sensul de direct, fără ajutorul cuiva.
- 15) mediate – indirect, prin a folosi mijloace.
- 16) Brown, *First Peter*, Vol. 2, p. 143.

* * *

Moartea lui Hristos pe cruce a fost o moarte amară, o moarte plină de suferință și sângeroasă. Gândurile amare în mijlocul suferințelor Sale L-au trimis în cea mai groaznică agonie: „A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:44)... Lucrurile față de care Mântuitorul nostru a agonizat nu erau legate doar de teroarea morții, așa cum alți oameni sunt înclinați să facă – căci atunci mulți creștini și martiri ar putea să pară mai curajoși și mai dârzi decât El – ci și de dreptatea teribilă a lui Dumnezeu, care Și-a revărsat mânia și indignarea imensă asupra Lui, ca urmare a tuturor păcatelor aleșilor Săi, ce erau puse asupra Lui, lucru care nu are egal în grozăvie (Isaia 53:4-6). În sufletul Său, Hristos se afla într-un conflict vehement, suportând mânia Tatălui îndreptată în cel mai profund sens împotriva păcătoșilor, în locul cărora stătea acum ca Garant și Răscumpărător. Cu privire la acest aspect, dați-mi voie să spun, în încheiere, că dreptatea lui Dumnezeu, pe care noi am provocat-o, fiind pe deplin satisfăcută prin meritul inestimabil al patimilor lui Hristos, este cea mai sigură și mai puternică temelie a mângâierii pe care o avem în această lume. – *Thomas Brooks*

O IERTARE COMPLETĂ

Octavius Winslow (1808-1878)

„În ziua aceea, se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.” (Zaharia 13:1).

Am remarcat deja incapacitatea rațiunii firești de a înțelege adevărul spiritual: ea nu poate pricepe nici natura, nici armonia și nici finalitatea adevărului divin. Această incapacitate nu poate fi rezultatul unei deficiențe a capacității mentale sau a unei revelații extreme, dincolo de puterea de cuprindere a omului – căci cel mai slab intelect, odată ce este iluminat și sfințit de Duhul lui Dumnezeu, poate să cuprindă cea mai profundă învățătură din marele sistem al teologiei, atâta cât se extinde revelația acelei învățături; nu, ci această incapacitate este cauzată de *lipsa unei minți iluminate și înnoite spiritual*. Aceasta și doar aceasta este cauza... Rezultă atunci, ca un adevăr axiomatic, că mintea trebuie să fie schimbată, schimbată de însuși Dumnezeu, pentru ca adevărul divin să poată fi înțeles sau primit. Astfel, îl descoperim pe apostol rugându-se în felul următor în numele creștinilor din Efes: „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui, și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1:17-18).

Dintre toate doctrinele Evangheliei, cea mai încețoșată și inexplicabilă pentru mintea neînnoită este doctrina ispășirii săvârșite de Hristos, în planul Său special și plin de har. Acest lucru nu poate fi înțeles decât de o minte care este *trează*, conștientă față de natura și profunzimea perversiunii păcatului. Întrucât ispășirea păcatului a fost marele scop al morții uluitoare a lui Hristos, niciun individ ignorant cu privire la păcat, oricât de vaste ar

fi abilitățile sale mentale și oricât de fermă ar fi credința lui în adevărul revelației divine, nu poate descoperi și nu poate primi acest adevăr. Tocmai acestei întunecimi naturale, acestei ignoranțe față de păcat, acestei absențe a învățării de către Duh îi atribuim noi toate ideile eronate pe care omul le-a avansat cu privire la natura și scopul morții lui Hristos.

Credința noastră fermă este că toate erorile din teologie, în special cele care subminează ispășirea, au izvorât din abandonarea Legii lui Dumnezeu. Atunci când Legea este recunoscută pe deplin în autoritatea ei divină, cu demnitatea ei inflexibilă și puritatea ei nepătată; atunci când sentința ei este conștientizată în suflet; atunci când toată nădejdea cu privire la justificarea ce poate fi obținută prin ascultarea de ea dispare și când păcătosul stă înaintea strălucirii orbitoare a terorilor ei – atunci se va vedea *nevoia absolută* de ispășire, și în mod precis de acea ispășire pe care Răscumărătorul adorabil a făcut-o pe cruce. De aceea, niciun individ care este învățat de Duhul Sfânt (care este cu tărie denumit „Duhul adevărului”), niciun individ care este făcut capabil să conștientizeze păcătoșenia fără margini a păcatului săvârșit împotriva unui Dumnezeu sfânt; nimeni care a fost golit de suficiența de sine, care își are ochiul deschis față de rana interioară și care zace plecat în țărână ca un păcătos sărman, cu inima zdrobită – niciun individ care a fost astfel învățat nu ar afirma că Isus a murit cu vreun alt scop decât acela pentru care El a murit: *pentru a oferi Justiției divine o satisfacție deplină și infinită pentru păcat*. Acest lucru ne conduce la discuția imediată a acestui subiect.

Fie ca noi să simțim că terenul pe care ne așezăm acum este sfânt. Dacă ar exista vreun subiect pe care să îl luăm în considerare și să îl abordăm cu maximă atenție, smerenie și rugăciune, atunci acesta este.

Fie ca inimile noastre să se înalțe către Dumnezeu, cerând să fim învățați de Duhul Său, a Cărui slujbă binecuvântată, în economia harului, este să Îl glorifice pe Hristos, luând din lucrurile care Îi aparțin și descoperindu-le sufletului omenesc (Ioan 16:14). O, dacă

am primi ungera Sa sfântă în timp ce tratăm acest subiect vital – *Hristos, care Se prezintă ca jertfă pentru păcat!* Pentru a prezenta acest subiect cu claritate înaintea cititorului, vom face apel în primul rând la acele părți esențiale ale Cuvântului lui Dumnezeu care afirmă finalitatea și scopul morții lui Hristos drept ispășirea pentru păcat. După ce vom vedea aceasta, va fi potrivit să arătăm că ispășirea făcută de Hristos constituie o *ștergere deplină și completă a păcatelor poporului Său...*

Cuvântul lui Dumnezeu, singura regulă a credinței și vieții creștine, prezintă în mod invariabil moartea lui Isus ca fiind o *jertfă* și statuează care este scopul special, în har, al acelei jertfe: ispășirea¹ păcatului.

Dacă am nega acest lucru, cum am putea atunci să interpretăm următoarele pasaje remarcabile? „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:5-6). „Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28). „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuși” (Romani 5:6). „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1:18-19). „Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși

jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:13-14). „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:10). Cât de neînțelese ar fi aceste afirmații ale Cuvântului lui Dumnezeu, dacă nu le-am privi asemenea multor altor versete care demonstrează această măreață doctrină! Fie ca cititorul să nu întoarcă spatele Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă refuză să creadă în doctrina suferințelor substitutive ale lui Hristos, atunci îl avertizăm să fie atent la felul cum tratează aceste afirmații solemne. Ele fie susțin doctrina ispășirii, fie nu susțin nimic. Ele nu ar avea niciun sens dacă ar fi interpretate în orice altă lumină. Întoarce-te, cititorule, la aceste expresii uimitoare: „străpuns pentru *păcatele* noastre”; „lovit pentru *fărădelegile* noastre”; „*răscumpărarea*, prin sângele Lui”; „a murit pentru păcatele noastre”; „a fost făcut *păcat* pentru noi”; „jertfă de ispășire pentru *păcatele* noastre”. Ce putem vedea aici, dacă nu sângele ispășirii, satisfacerea deplină a dreptății, purtarea de către Hristos a păcatului, lucrarea Lui de Garant și *Substitut*?

Și cum ar trebui să socotim suferințele lui Hristos, care au fost intense și tainice, dacă nu le considerăm temelia caracterului lor *substitutiv*? Acele suferințe au fost intense până la extrem. A existat o severitate în ele care, dacă n-ar fi fost cerută de dreptatea divină, n-ar putea fi explicate. Cerul, pământul și Iadul – toate au fost pornite împotriva Lui. Cercetează această istorie fără egal: observă fiecare pas pe care El l-a făcut, de la Betleem până la Calvar. Ce învățăm din suferințele Lui, dacă nu faptul că ele au fost extraordinare și peste măsură de intense? Ca niște câini de luptă, vrăjmașii Lui s-au năpustit asupra Lui. Chiar și ucenicii Lui au rămas muți văzând scenele prin care Domnul lor trecea – unul trădându-L, altul lepădându-se de El și toți abandonându-L, în ceasul încercării Sale extreme. Mai este de mirare că, în agonia sufletului

Său, umanitatea Sa suferindă a exclamat: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42).

În acel moment groaznic, toate valurile și toți norii mâniei lui Dumnezeu, stârniți de păcatele poporului Său, s-au prăbușit asupra Lui. Tatăl, ultima resursă de compasiune, Și-a acoperit fața și Și-a retras de la El prezența Sa mângâietoare. Pe cruce, golind cupa suferințelor, El a împlinit profeția care vorbea despre El astfel: „Eu singur am călcat în teasc, și niciun om dintre popoare nu era cu Mine” (Isaia 63:3).

Suferințele Sale sunt de asemenea tainice. De ce să fie o Ființă sfântă, a Cărei viață a fost o constantă facere de bine, fără egal, condamnată la o persecuție atât de severă, la suferințe atât de acute și la o moarte atât de dureroasă și rușinoasă? Cel ce neagă ispășirea trebuie să fie rușinat să răspundă la o astfel de întrebare. Dar doctrina unei jertfe substitutive explică totul și ne prezintă singura cheie a acestei taine. „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13). Tot misterul s-a dus acum. El a fost „făcut păcat pentru noi”. A fost făcut „blestem pentru noi”. El a purtat păcatul și, prin urmare, și pedeapsa păcatului. Dacă noi am fi fost lăsați să purtăm păcatele noastre, cititorule creștin, inevitabil ar fi trebuit să purtăm singuri pedeapsa păcatelor noastre. Dar Isus a luat asupra Sa păcatele noastre. Astfel, El a devenit parte din legământul răscumpărării.² Astfel, El Și-a asumat natura noastră. Cu acest scop a suferit El la Ghetsimani. De aceea, Legea lui Dumnezeu a cerut de la El totul. Cu acest scop, dreptatea lui Dumnezeu a aplicat cea mai mare pedeapsă. O, ce adevăr este acesta! Fiul lui Dumnezeu să Se ofere drept jertfă pentru păcat! Cel care nu cunoștea niciun păcat, care era sfânt, nepătat, fără vreun gând rău în inima Sa, a fost făcut totuși păcat sau, mai precis, jertfă pentru păcat! O, ce

gând colosal! Dacă Dumnezeu n-ar fi declarat El Însuși acest lucru, n-am fi crezut așa ceva chiar dacă un înger l-a fi anunțat cu trâmbița. Dumnezeu Însuși a trebuit să îl proclame! Și pentru că El l-a afirmat, noi îl credem. Numai Dumnezeu poate să scrie acest lucru în inimă. O, binecuvântate și adorabile Emanuel! A fost acesta scopul și obiectivul suferințelor Tale intense și taionice? Acesta a fost scopul pentru care a trebuit să ascuți, să porți păcatul, să înduri blestemul și să îți pleci capul în moarte, pentru ca eu să pot fi eliberat?

S-au petrecut toate acestea în locul meu și ai făcut toate acestea pentru *mine*?

O, dragoste fără egal! O, har infinit și fără plată! Ce uluitor ca Dumnezeu să Se întrupeze, Cel sfânt să ia asupra Lui păcatul, să fie apoi pedepsit cu o dreptate aspră, ca și cum El Însuși ar fi fost cel păcătos; ca El să bea până la capăt cupa mâniei, să întoarcă spatele pentru a fi lovit, să îndure rușinea și batjocura și, în final, să fie atârnat pe cruce și să verse ultima picătură a sângelui cel mai prețios – și toate acestea pentru *mine*; pentru *mine* – un rebel; pentru *mine* – un vierme; pentru *mine* – cel mai mare dintre păcătoși! Fiți zdrobite de uimire, cerurilor! Fii uluit, pământule! A existat vreodată o dragoste ca aceasta?

Este nimerit să arătăm acum, din Cuvântul lui Dumnezeu, faptul că ispășirea făcută de Răscumpărătorul binecuvântat a constituit o ștergere *deplină* și *completă* a păcatelor celui credincios. Aș putea sublinia îndeajuns cât de vastă este importanța acestui adevăr? Ar mai trebui să spunem cât de strâns este legat el de pacea, sfințirea și slava veșnică a păcătosului, lucruri care țin de Hristos? Fie ca cititorul să nu rămână mulțumit să stea la suprafața adevărului că Hristos a făcut ispășirea păcatului. Însă acest lucru poate fi crezut, și totuși omul să nu se bucure de fericirea, pacea și sfințirea deplină. Dar de ce? Din cauză că el nu pătrunde în experimentarea acestui adevăr. Dar oare n-ar trebui să spunem, în același timp, și că acest lucru se petrece din cauză că felul în care el vede păcatul rămâne la suprafața păcătoșeniei lui fără

egal? O conștientizare profundă a păcatului va conduce întotdeauna la o conștientizare profundă a jertfei pentru păcat; o cunoaștere inadecvată a *păcatului* conduce la o cunoaștere inadecvată a lui *Hristos*; o gândire care disprețuiește *eul* va conduce la o prețuire înaltă a lui *Hristos*. Așadar, nu te mulțumi să rămâi la suprafața acestui adevăr uimitor. Fie ca Dumnezeu, Duhul cel veșnic, să ne conducă în acest adevăr!

Înainte de a ne îndrepta privirile către faptul că ispășirea lui Hristos este completă, ar fi potrivit să privim pentru o clipă la fundamentul sau cauza acestui fapt. Ispășirea completă rezultă din demnitatea infinită a Persoanei Sale – dumnezeirea Sa este baza lucrării Sale perfecte. Ea garantează, ca să spunem așa, rezultatul glorios al ispășirii Sale. Tocmai acest lucru a conferit perfecțiune ascultării Sale și valoare ispășirii Sale. Acest lucru a fost ceea ce a făcut ca sângele pe care l-a lăsat să se scurgă să fie eficace în iertarea păcatului și ca neprihănirea pe care a adus-o să fie completă în justificarea sufletului. Întreaga Sa lucrare ar fi fost incompletă în lipsa dumnezeirii Sale. Niciun mântuitor creat – acel vis al socinienilor³ – n-ar fi putut oferi o satisfacere deplină față de o Lege infinită, încălcată de om, și care striga după răzbunare. Cum ar fi putut un astfel de sacrificiu, pe care am putea presupune că l-ar fi oferit un mântuitor creat, cum ar fi putut el să „vestească o lege mare și minunată” (Isaia 42:21)? *Imposibil!* O ființă finită a încălcat Legea, așa că o Ființă infinită trebuia să repare acest lucru. Ascultarea era cerută în orice aspect egal cu Legea în slavă și demnitate, și tocmai acest lucru a fost încălcat. Drepturile domniei divine trebuie menținute, puritatea naturii divine trebuie apărată și onoarea Legii dumnezeiești trebuie răzbu-nată. Pentru a realiza aceasta, Dumnezeu Însuși trebuia să Se facă trup; pentru a duce la bun sfârșit aceasta, Dumnezeul întrupat trebuia să moară! O, profunzimea înțelepciunii și a harului! O, dragostea infinită, dragostea bogată, dragostea fără plată!... Întrucât lucrarea lui Hristos este pecetluită cu gloria infinită și cu

demnitatea dumnezeirii Sale, va fi acum o sarcină ușoară și încântătoare să observăm perfecțiunea ei, în primul rând prin faptul că șterge *în totalitate păcatele* și în al doilea rând prin faptul că *îi aduce o justificare completă celui iertat*.

Iertarea păcatelor credinciosului este o iertare completă. Este iertarea deplină a *tuturor* păcatelor sale. Dacă ea n-ar fi o iertare *completă*, n-ar fi deloc o iertare pentru el. Dacă ar fi o ștergere parțială a unui nor gros și doar o anulare parțială a datoriei, dacă ar fi doar o iertare a anumitor păcate, atunci Evanghelia n-ar mai fi o veste bună pentru sufletul său. Legea lui Dumnezeu l-a adus în starea de a fi vinovat de o încălcare deplină a ei. Dreptatea lui Dumnezeu cere o satisfacere a acesteia, egală cu enormitatea păcatelor comise și cu vinovăția rezultată. Duhul Sfânt l-a convins de starea sa complet neajutorată, de falimentul său total. S-ar aprinde vreo fericire în sufletul său la anunțul unei ispășiri *parțiale*, a unei *jumătăți* de Mântuitor, a achitării doar a unei *părți* a datoriei sale? Nimeni nu ar îndrăzni să spună că acestea ar produce vreo senzație de bucurie. Dimpotrivă, ar fi chiar o bătaie de joc la adresa stării sale ticăloase, care n-ar face decât să adâncească agonia sufletului său. Dar mergi la acel suflet împovărat și obosit de păcat, care își deplânge ticăloșia și starea neajutorată, și propovăduiește-i Evanghelia. Spune-i că ispășirea pe care Isus a oferit-o pe Calvar a fost o satisfacere *deplină* a dreptății pentru păcatele sale. Spune-i că *toate* păcatele sale au fost purtate și șterse în acel moment îngrozitor. Spune-i că datoria pe care dreptatea divină o cerea din partea păcătosului a fost anulată pe *deplin* prin ascultarea și suferințele lui Hristos și că, împăcat și mulțumit, Dumnezeu este „gata să ierte”. Cât de frumoase vor fi picioarele care îi duc vestea aceasta! Nu sunt oare aceste afirmații într-un acord perfect cu cele ale Cuvântului lui Dumnezeu? Haideti să recunoaștem.

Ce simboliza chivotul, la care a făcut aluzie apostolul în cel deal nouălea capitol al Epistolei sale către Evrei, care avea în el mana, toiagul lui Aaron și tablele legământului, peste care stăteau

heruvimii slavei și umbreau cu aripile lor scaunul îndurării? Ce semnifica acesta, dacă nu acoperirea deplină a păcatului? Așa cum capacul chivotului ascundea Legea și mărturia, tot așa Domnul Isus Hristos a ascuns păcatele aleșilor Săi, poporul legământului – nu de ochiul omniscienței lui Dumnezeu, ci de ochiul Legii. Aceștia sunt acum achitați legal.

Atât de completă a fost lucrarea lui Hristos, atât de infinită și satisfăcătoare a fost ascultarea Lui, încât Legea lui Dumnezeu îi declară achitați – *și nu-i va mai putea aduce vreodată în starea de oameni condamnați*. „Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:1). „Cine-i va osândi? Hristos a murit!” (Romani 8:34).

Cum ar fi putut să facă apostolul afirmații atât de uimitoare și să rostească o provocare atât de curajoasă, dacă ceea ce ne străduim să subliniem aici n-ar fi atât de exact?

Și nu confirmă aceste cuvinte, folosite de Duhul Sfânt în enunțarea doctrinei iertării divine, nu confirmă ele afirmația pe care noi am făcut-o? „Eu îți șterg fărădelegile ca un nor, și păcatele ca o ceață: întoarce-te la Mine, căci Eu te-am răscumpărat” (Isaia 44:22). În ce ar mai sta puterea constrângătoare a motivației adresată omului de a se întoarce la Dumnezeu, , dacă ea nu este întemeiată pe o ștergere deplină și totală a tuturor păcatelor? Aceasta este ceea ce convinge, cucerește și izbândește în sufletul copilului rătăcitor al lui Dumnezeu, aducându-l înapoi. Acest lucru prăbușește sufletul, adâncește convingerea privind ticăloșia sa, face ca păcatul depărtării de Dumnezeu, al nemulțumirii, al răzvrătirii, să fie atât de dezgustător, când te uiți la fundamentul solid al unei ștergeri complete și fără plată a păcatelor, încât Dumnezeu convinge sufletul să se întoarcă la El. „Am șters toate păcatele tale, de aceea, întoarce-te. Chiar dacă ai umblat după alți iubiți, chiar dacă te-ai depărtat de Mine, ai uitat de Mine și ai fugit de Mine, totuși eu am șters păcatele tale ca pe un nor gros:

întoarce-te, căci te-am răscumpărat” (cf. Ieremia 5:20). „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre, și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor” (Mica 7:19). Ce adevăr uluitor este conținut în aceste două pasaje! Într-unul se afirmă că, dacă nelegiuirea Israelului și păcatul lui Iuda ar fi căutate, n-ar mai putea fi găsite. Atât de completă este ștergerea lor, atât de glorioasă a fost lucrarea lui Isus, atât de perfectă a fost ascultarea Sa, încât, dacă ochiul Legii sfinte a lui Dumnezeu ar căuta aceste păcate – și unde n-ar putea el să pătrundă? – nu le mai poate găsi. În celălalt pasaj, se afirmă că atât de imense sunt profunzimile acelei mări a sângelui ispășitor, care s-a scurs din Hristos, încât în ea sunt aruncate toate păcatele celor credincioși, și nu vor mai putea fi găsite vreodată. Așadar, sufletul tremurând poate exclama: „Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea; Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa putrezirii. Căci ai aruncat înapoi Ta toate păcatele mele!” (Isaia 38:17).

Cine ar putea să citească aceste anunțuri pline de dragoste, făcute de Dumnezeu cerului, fără să experimenteze o emoție profundă? Muștrându-și cu blândețe copiii rătăcitori dar preaiubiți, El spune: „Îi voi curăți de toate nelegiuirile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiuirile prin care M-au supărat și prin care s-au răzvrătit împotriva Mea” (Ieremia 33:8)... „Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Psalmul 103:11-12).

Ridicați-vă privirile, voi, sfinți ai lui Dumnezeu care sunteți întristați de frica de condamnare! Priviți cum toate păcatele voastre sunt puse în contul Garantului vostru măreț. Da, priviți cum toate sunt aruncate asupra Lui, Substitutul vostru. Priviți-L cum le duce departe, cufundându-le în oceanul sângelui Său, aruncându-le înapoi Sa. Priviți în sus și bucurați-vă! Nu lăsați ca păcatul, ca rămășițele corupției să vă determine să treceți cu vederea acest adevăr minunat – *ștergerea completă a tuturor păcatelor voastre,*

prin sângele ispășitor al adorabilului vostru Emanuel. Acesta este un lucru adevărat și este privilegiul vostru să trăiți într-o bucurie sfântă cauzată de el. Odată ce veți primi pe deplin în inimă acest adevăr, prin învățătura Duhului Sfânt, tendința lui va fi să creeze în voi un caracter de o sfințenie deosebită, vă va sfinți și vă va smeri. El va slăbi puterea păcatului. Va atrage inima în dorințe de conformare divină. Va supune morții influența firii, va exila dragostea de lume și de sine, va conferi sensibilitate conștiinței și va face ca sufletul să meargă înainte cu calm – „pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-i fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Coloseni 1:10).

* * *

Fragment din *Atonement and the Cross*, republicată de Tentmaker Publications, www.tentmaker.org.uk.

* * *

Octavius Winslow (1808-1878): predicator baptist și mai apoi anglican; în 1861 a predicat la deschiderea bisericii Tabernacle din Londra, unde a slujit Charles Spurgeon; s-a născut în Anglia.

* * *

Note bibliografice și explicative

- 1) ispășire – are sensul împăcării omului cu Dumnezeu prin îndepărtarea sau acoperirea vinovăției păcatului, lucru împlinit prin jertfa lui Isus Hristos.
- 2) legământul răscumpărării – termen folosit de unii pentru a descrie scopul veșnic al răscumpărării: Dumnezeu Tatăl a hotărât să-I dea Fiului Său un popor și o Împărăție, iar Dumnezeu Fiul a fost de acord să împlinească acest scop prin viața, moartea și învierea Sa.
- 3) socinian – ucenic al lui Socinius, persoană care neagă dumnezeirea lui Hristos, Trinitatea și păcatul original; a influențat dezvoltarea teologiei unitariene.

* * *

El a murit. El Și-a dat viața. S-a dat ca jertfă pentru păcatele mele. El a devenit blestem. A îndurat mânia Ta infinită. A făcut o satisfacere completă și o compensare deplină a dreptății Tale pentru toate păcatele, datoriile și nelegiuirile mele. Aceasta este cererea mea, o, Doamne! Pe baza acestor lucruri voi sta în picioare înaintea Ta. – *Thomas Brooks*

ÎMPLINIREA DREPTĂȚII ȘI SUBSTITUȚIA

John Owen (1616-1683)

Esența a ceea ce Scriptura revelează cu privire la acest adevăr mareț, denumit în mod obișnuit „împlinirea dreptății de către Hristos”, poate fi redusă la următoarele lucruri:

ÎN PRIMUL RÂND, că Adam, fiind făcut drept, a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și, în el, toată omenirea, toată posteritatea a păcătuit alături de el: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Geneza 1:27). „Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” (Geneza 3:11). „Dumnezeu a făcut pe oameni fără prihană, dar ei umblă cu multe șiretenii” (Eclesiastul 7:29). „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși” (Romani 5:12, 18-19a).

ÎN AL DOILEA RÂND, că, prin păcatul primilor noștri părinți, toți oamenii sunt aduși într-o stare a păcatului și apostaziei față de Dumnezeu, într-o stare de vrăjmășie față de El: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51:5). „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva

lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7). „Având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor” (Efeseni 4:18; cf. Efeseni 2;1; Coloseni 2:13).

ÎN AL TREILEA RÂND, că în această stare, oamenii continuă să păcătuiescă împotriva lui Dumnezeu și că, prin puterea lor, nu pot face altceva: „după cum este scris: Nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar” (Romani 3:10-12).

ÎN AL PATRULEA RÂND, că dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu, în calitate de Stăpân și Judecător suprem al întregii lumi, cer ca păcatul să fie pedepsit: „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34:7). „Voi nu veți putea să slujiți Domnului, căci este un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta fărădelegile și păcatele” (Iosua 24:19). „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-i placă răul; cel rău nu poate locui lângă Tine. Nebunii nu pot să stea în preajma ochilor Tăi; Tu urăști pe cei ce fac fărădelegea, și pierzi pe cei mincinoși; Domnul urăște pe oamenii cari varsă sânge și înșală” (Psalmul 5:4-6). „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea! Cum ai putea privi Tu pe cei mișei, și să taci, când cel rău mănâncă pe cel mai neprihănit decât el?” (Habacuc 1:13). „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33:14). „Măcar că știi hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte” (Romani 1:32). „Nu cumva Dumnezeu este nedrept când Își dezlănțuie mânia? (Vorbesc în felul oamenilor.) Nicidecum! Pentru că, altfel, cum va judeca Dumnezeu lumea?” (Romani 3:5-6). „Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează” (2 Tesaloniceni

1:6). „Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor”” (Evrei 12:29; cf. Deuteronom 4:24).

ÎN AL CINCILEA RÂND, că Dumnezeu Și-a implicat credincioșia și veracitatea în apărarea Legii, așa încât să nu lase păcatul nepe-depsit: „în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, și cine nu le va face!” (Deuteronom 27:26). Dacă omenirea ar fi fost abandonată în această stare fără ajutor divin, ea ar fi trebuit să piară pe veci.

ÎN AL ȘASELEA RÂND, că Dumnezeu, din bunătatea, harul și dragostea Lui infinite față de omenire, Și-a trimis singurul Fiu pentru a-i salva și a-i elibera din această stare: „Îi vei pune Nu-mele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale” (Matei 1:21). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:16-17). „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5:8). „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4:9). „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:10). „...pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare” (1 Tesaloniceni 1:10).

ÎN AL ȘAPTELEA RÂND, că această dragoste a fost aceeași în Fiul și în Tatăl, manifestată distinct după cum vom discuta ceva mai târziu. Astfel, sunt deșarte pretențiile oamenilor care, folo-sindu-se de dragostea Tatălui în această privință, ar susține lu-cruri care sunt contrare sau împotriva dragostei Fiului.

ÎN AL OPTULEA RÂND, că modalitatea generală, prin care Fiul lui Dumnezeu, odată întrupat, avea să îi mântuiască pe cei

pierduți, a constat din *substituția lui Hristos*, conform cu planul și rânduiala lui Dumnezeu, în locul celor pe care fusese trimis să îi mântuiască: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13). „Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5:7-8). „Căci-lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere-Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:3-4). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24). „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh” (1 Petru 3:18). Toate aceste expresii dovedesc fără putință de tăgadă că *substituția* lui Hristos a însemnat suferința Lui în locul aceluia pe care i-a mântuit. Aceasta este tot ceea ce noi vrem să spunem cu privire la satisfacerea dreptății de către El – anume că El a fost făcut „păcat pentru noi”, „blestem pentru noi”, că „a murit pentru noi”, adică în locul nostru, așa încât noi să fim mântuiți de mânia viitoare...

ÎN AL NOUĂLEA RÂND, această modalitate de a-i mântui pe păcătoși este exprimată în mod specific în mai multe feluri în Scriptură.

1. Ea este exprimată prin faptul că El S-a dat pe Sine ca jertfă înaintea lui Dumnezeu, pentru a face ispășirea păcatelor

noastre prin moartea și suferințele Sale: „Își va da viața ca jertfă pentru păcat” (Isaia 53:10). „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). „Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros, lui Dumnezeu.” (Efeseni 5:2). „Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.” (Evrei 2:17). „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evrei 9:11-14).

2. Este exprimată prin faptul că El ne-a răscumpărat plătind un preț pentru răscumpărarea noastră: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:45). „Ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6:20; 7:23). „...care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită” (1 Timotei 2:6). „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege” (Tit 2:14). „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18-19).

3. Ea este exprimată prin faptul că El a purtat păcatele noastre sau pedeapsa datorată lor: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor... și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:5-6, 11). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24).

4. Ea este exprimată prin faptul că El a dat socoteală înaintea Legii și a plătit pedeapsa ei: „Căci - lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere-Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi” (Romani 8:3-4). „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13). „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege” (Galateni 4:4-5).

5. Este exprimată prin faptul că El a murit pentru păcat și păcătos, pentru a-l ispăși pe unul și a sta în locul celuilalt. „Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre” (Romani 4:25). „Atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său” (Romani 5:10). „Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Corinteni 15:3). „Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Corinteni 5:14).

6. De aceea, cu privire la Dumnezeu se afirmă că „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți” (Romani 8:32). El a făcut ca toate nelegiuirile noastre să cadă asupra Lui (Isaia 53:6).

7. Efectul acestui lucru a fost că (1) neprihănirea lui Dumnezeu a fost glorificată. „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui” (Romani 3:25-26). (2) Legea a fost împlinită și

dreptatea ei satisfăcută, așa cum am arătat mai devreme (Romani 8:3-4; Galateni 3:13; 4:4-5). (3) Dumnezeu a fost împăcat. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor” (2 Corinteni 5:18-19). „...să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17). (4) S-a săvârșit ispășirea păcatului: „prin care am căpătat împăcarea” (Romani 5:11); și s-a făcut pace cu Dumnezeu: „El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia” (Efeseni 2:14, 16). (5) El a pus capăt păcatului: „până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiurii, până la aducerea neprihănirii veșnice” (Daniel 9:24)...

Prin pedeapsa care a căzut peste El a venit pacea noastră și prin rănilor Lui am fost vindecați, El fiind pedepsit pentru ca noi să putem fi eliberați, Hristos devenind astfel Urzitorul mântuirii pentru toți cei care ascultă de El (cf. Evrei 5:9). Acestea sunt lucrurile indispensabile pentru credința noastră, așa încât să putem fi capabili să îndreptăm ascultarea noastră după gândul și voia lui Dumnezeu. Dacă Domnul Hristos, conform voii Tatălui și prin sfatul și alegerea Sa, a fost substituit și a devenit astfel Mijlocitorul legământului în locul păcătoșilor, pentru ca aceștia să poată fi mântuiți; și dacă astfel, purtând păcatele lor sau pedeapsa datorată acestora, prin suportarea blestemului și a pedepsei Legii și, conform cu voia lui Dumnezeu, prin a Se oferi ca jertfă ispășitoare care să facă plata pentru păcat și împăcarea păcătoșilor așa încât dreptatea lui Dumnezeu să fie liniștită și Legea să fie împlinită, atunci beneficiarii acestei ispășiri pot să fie liberi, eliberați de mânia viitoare. Dacă astfel El a plătit un preț care a satisfăcut dreptatea în mod real, pentru răscumpărarea lor, atunci El a împlinit dreptatea lui Dumnezeu în ce privește pedepsirea păcatului. Acestea sunt lucrurile pe care noi le gândim când vorbim despre „împlinirea dreptății de către Hristos”.

* * *

Fragment din „A Brief Declaration of Vindication of the Doctrine of the Trinity”, în *The Works of John Owen*, Vol. 2, republicat de The Banner of Truth Trust.

* * *

John Owen (1616-1683): păstor și teolog congregaționist, supranumit „Principele puritanilor”; s-a născut la Stadhampton, Oxfordshire, Anglia.

ÎNȚELEPCIUNEA LUI DUMNEZEU ÎN SUBSTITUȚIA LUI HRISTOS

Jonathan Edwards (1703-1758)

*„...pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască
azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu”
(Efeseni 3:10).*

Înțelepciunea manifestată în calea mântuirii prin Isus Hristos este mult peste înțelepciunea îngerilor. Aici este menționată ca unul dintre scopurile lui Dumnezeu în revelarea planului mântuirii noastre, așa încât îngerii să o poată vedea și să cunoască măreția înțelepciunii lui Dumnezeu, și ca înțelepciunea divină să fie văzută de îngeri și admirată de ei... Se menționează aici că este vorba despre o înțelepciune pe care ei nu o văzuseră înainte, nici în Dumnezeu, și cu atât mai puțin în ei înșiși.

Acum se poate vedea cât de felurită este înțelepciunea lui Dumnezeu, la patru mii de ani de la Creație. În tot acest timp, îngerii au privit întotdeauna fața lui Dumnezeu și au studiat lucrările creației Lui. Totuși, până în acea zi, ei nu văzuseră nimic asemănător, nu cunoscuseră niciodată înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu în felul ei, așa cum o cunosc acum în Biserică!

1. NE VOM UITA ACUM LA ALEGEREA PERSOANEI CARE SĂ FIE RĂSCUMPĂRĂTORUL NOSTRU. Atunci când Dumnezeu a plănuit răscumpărarea omenirii, înțelepciunea Sa măreață s-a arătat prin faptul că El a stabilit ca propriul Său Fiu, singurul Său Fiu să fie Persoana care să ducă acest plan la îndeplinire. Fiul a fost Răscumpărătorul ales de Dumnezeu și, de aceea, El este denumit în Scriptură „Unsul Domnului”. Înțelepciunea folosită în alegerea acestei Persoane ca Răscumpărător este dovedită prin faptul că El este în toate privințele Persoana potrivită pentru această slu-

jire. A fost nevoie ca Persoana desemnată pentru a fi Răscumpărător să fie o Persoană divină. Nimeni nu putea fi suficient pentru această măreață lucrare decât o Persoană divină. Lucrarea aceasta este fără egal, imposibilă pentru orice ființă creată. Însăși natura și situația impune ca Răscumpărătorul păcătoșilor să fie El însuși infinit de sfânt. Nimeni altcineva nu ar fi putut să îndepărteze răutatea infinită a păcatului decât Acela care era infinit separat și contrar păcatului. *Hristos este Persoana potrivită în acest sens.*

Era necesar de asemenea ca persoana aceasta, pentru a fi suficientă în vederea împlinirii lucrării, să fie o persoană de o demnitate și valoare infinită, pentru ca astfel să fie capabilă să merite binecuvântările infinite. În acest sens, *Fiul lui Dumnezeu este o Persoană potrivită.* Era necesar ca El să fie o persoană de o putere și înțelepciune infinită, căci această lucrare era atât de dificilă încât necesita așa ceva. *Hristos este și în acest sens Persoana potrivită.*

În același timp, era necesar ca El să fie o persoană infinit de dragă pentru Dumnezeu Tatăl, așa încât să dea o valoare infinită lucrării Sale înaintea Tatălui și ca dragostea Tatălui față de El să contrabalanseze ofensa și provocarea păcatelor noastre. *Și aici Hristos este Persoana potrivită,* motiv pentru care El este denumit „cel preaiubit” (Efeseni 1:6, lit. ESV), căci El ne-a făcut acceptați în Cel preaiubit.

Era necesar ca această persoană să fie una care să poată acționa în planul de mântuire având propriul drept absolut, una care în ea însăși să nu fie în situația de slujitor sau supus, pentru că, dacă nu ar fi putut acționa în baza dreptului propriu, nu ar fi câștigat nimic. Acela care este slujitor și care nu poate face nimic mai mult decât este obligat să facă, nu poate căpăta niciun merit.

Acela care nu deține ceva pentru care să aibă drept absolut, nu poate plăti niciun preț pentru răscumpărarea altuia. În acest sens, *Hristos este Persoana potrivită,* căci nimeni nu poate fi potrivit

pentru așa ceva decât o Persoană divină. El trebuie să fie o persoană de o dragoste și îndurare infinită, căci nicio altă persoană n-ar putea să împlinească o lucrare atât de dificilă pentru o ființă atât de nevrednică precum omul. Dar și în acest sens *Hristos este Persoana potrivită*.

Era necesar ca Răscumpărătorul să fie o persoană de o credințioșie perfectă, care să reflecte adevărul neschimbător. Altfel, El n-ar fi fost potrivit să I se încredințeze o lucrare atât de importantă și ca noi să ne punem încrederea în El. Dar și în acest sens *Hristos este Persoana potrivită*.

Înțelepciunea lui Dumnezeu în alegerea Fiului Său veșnic se dovedește nu doar prin faptul că El este Persoana potrivită, ci și prin aceea că El este *singura* Persoană potrivită dintre toate cele imaginabile, fie create, fie necreate. Nicio ființă creată – nici om și nici înger – nu era potrivită pentru această lucrare. Aceasta este dovada înțelepciunii divine, prin care vedem că El era Persoana potrivită.

Nimeni nu putea să cunoască acest lucru decât o persoană cu înțelepciune divină. Nimeni altul decât unul cu înțelepciune infinită nu s-ar fi putut gândi la El ca să Îi încredințeze calitatea de Răscumpărător al păcătoșilor. Ca Dumnezeu, El este una dintre Persoanele ofensate prin păcat și *împotriva* Căruia omul s-a răzvrătit prin păcatul lui. Cine altcineva în afara Dumnezeului infinit de înțelept s-ar fi putut gândi vreodată ca El să fie Răscumpărătorul păcătoșilor, Persoana împotriva Căreia ei au păcătuit, față de care erau vrăjmași și din mâna Căreia meritau pedeapsa infinită? Cine s-ar fi gândit vreodată la El ca la Acela care să-Și îndrepte inima către om și să-Și pună la lucru dragostea și Mila infinită, arătându-Și înțelepciunea, puterea și meritele infinite în răscumpărarea omului?

2. NE VOM ÎNDREPTA PRIVIRILE ACUM CĂTRE SUBSTITUȚIA FĂCUTĂ DE ACEASTĂ PERSOANĂ, LUÂND LOCUL NOS-

TRU. După alegerea persoanei care să fie Răscumpărătorul nostru, următorul pas în înțelepciunea divină a fost să conceapă calea prin care El să ducă la îndeplinire această lucrare. Dacă Dumnezeu ar fi spus cine să facă această lucrare grea și s-ar fi oprit acolo, nicio creatură nu s-ar fi gândit în ce fel ar fi putut această Persoană să îplinească lucrarea. Dacă Dumnezeu ar fi spus că *Fiul Său* trebuie să fie Răscumpărătorul, că *doar* El era persoana potrivită pentru această lucrare și că El era potrivit în orice privință și suficient pentru ea, dar le-ar fi propus oamenilor să conceapă ei o cale prin care această Persoană potrivită și suficientă să realizeze lucrarea – putem foarte bine să concluzionăm că toată înțelepciunea ființelor create ar fi ratat complet să conceapă un plan de mântuire.

Primul lucru care trebuia făcut era ca acest Fiul al lui Dumnezeu să devină Reprezentantul și Garantul nostru, și astfel să fie pus în locul păcătosului, să fie Substitutul lui. Dar cine dintre ființele inteligente create s-ar fi gândit la un astfel de lucru - ca Fiul veșnic și infinit iubit al lui Dumnezeu să fie pus în locul păcătoșilor? Așezarea Lui în locul păcătosului, al răzvrătitului, ca obiect al mâniei lui Dumnezeu? Cine s-ar fi gândit că o Persoană de o glorie infinită îi va reprezenta pe niște viermi păcătoși care s-au făcut pe ei înșiși, prin păcat, infinit de provocatori și abominabili? Iar dacă Fiul lui Dumnezeu Se substituie păcătosului, atunci păcatul acestuia din urmă trebuie plătit *de El*. Astfel, Răscumpărătorul va lua vina păcătosului asupra Sa. El trebuie să fie supus aceleiași Legi față de care omul era supus, atât în ce privește poruncile cât și în ce privește pedepsele ei. Dar cine s-ar fi gândit la un astfel de lucru în ce-L privește pe Fiul lui Dumnezeu?

3. VOM MERGE MAI DEPARTE ȘI NE VOM UITA LA ÎNTRUPAREA LUI ISUS HRISTOS. Următorul pas al înțelepciunii divine pentru conceperea felului în care Hristos trebuia să îplinească lucrarea de răscumpărare a păcătosului a constat în stabilirea întrupării Sale. Să presupunem că Dumnezeu ar fi revelat față de creație faptul că Persoana aleasă pentru această lucrare era Fiul

Său și că El avea să fie Substitutul păcătosului, rânduit pentru a-Și asuma obligațiile și vinovăția acestuia – și că El n-ar mai fi revelat nimic altceva, ci ar fi lăsat restul planului la latitudinea creaturii. Chiar și așa, nu ar fost posibil ca ființele create să își fi putut imagina o modalitate prin care această Persoană să împlinească în realitate lucrarea de răscumpărare. Dacă Fiul lui Dumnezeu Se substituie păcătosului, El ia obligațiile acestuia asupra Sa. De exemplu, El trebuie să Își asume obligația păcătosului de a aduce o ascultare perfectă față de Legea divină. Dar nu era posibil ca o ființă creată să-și fi putut închipui felul în care acest lucru să fie împlinit. Cum era posibil ca o persoană care este Iehova cel veșnic să devină un slujitor, să Se supună Legii și să împlinească ascultarea chiar și față de legile omenești?

Și iarăși, dacă Fiul lui Dumnezeu Se substituie păcătosului, atunci El Își asumă obligația acestuia de a suferi pedeapsa pe care păcatul omului o merita. Cine s-ar fi gândit că acest lucru era posibil? Cum ar fi fost posibil ca o Persoană divină, care este, în esența ei, neschimbătoare și infinit de fericită, să sufere durere și chin? Cum ar putea fi posibil ca El, care este obiectul dragostei infinite a lui Dumnezeu, să sufere mânia Tatălui Său? Nici nu ne putem imagina că înțelepciunea ființelor create ar fi putut vreodată să conceapă o cale de a trece peste aceste dificultăți. Dar înțelepciunea dumnezeiască a găsit această cale, anume prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Cine s-ar fi gândit că ar fi fost posibil ca veșnicul Cuvânt al lui Dumnezeu să fie făcut trup, ca El să existe într-o singură Persoană, atât Dumnezeu cât și om? Ce înțelepciune a vreunei ființe create și-ar fi putut imagina aceasta?

Și dacă Dumnezeu le-ar fi revelat oamenilor că este posibil și chiar că acest lucru se va petrece, dar i-ar fi lăsat pe ei să descopere felul în care acest lucru va avea loc, putem foarte bine să ne gândim că oamenii ar fi fost complet confuzi în a concepe o *modalitate* prin care să unească ființa omenească de Fiul veșnic al lui Dumnezeu, așa încât cele două să fie o singură Persoană, acel Unul care este

cu adevărat Om în toate privințele să fie într-adevăr însăși Fiul lui Dumnezeu, Cel care exista cu Dumnezeu din toată veșnicia. Aceasta este, pentru noi, o mare taină. Iată, prin întrupare, o Persoană care este infinită, atotputernică și neschimbătoare devine, într-un sens, un om finit, slab, un om supus neputințelor și suferințelor voastre, dar fără păcat! Marele Dumnezeu, *Suveranul* cerurilor și al pământului, devine astfel asemenea omului, o bucată de țărână – „eu sunt vierme, nu om, am ajuns de ocară oamenilor și disprețuit de popor” (Psalmul 22:6). Acela care este veșnic și care există prin Sine, prin această uniune cu omul, ajunge și se naște din femeie! Acela care este mărețul Duh de la începuturi Se îmbracă în trup și sânge, ca oricare dintre noi! Cel ce este independent și suficient în Sine vine acum printre noi, având nevoie de hrană și îmbrăcăminte. El s-a făcut sărac și „nu a avut unde să-și plece capul” (cf. Matei 8:20), având nevoie de bunăvoința omului și hrănindu-se din bunătatea lui! Este peste puterea noastră de a concepe cum s-a putut face acest lucru! Pentru noi, acest lucru este cu totul uimitor și tainic, dar nu și pentru înțelepciunea infinită.

4. URMĂTORUL LUCRU PE CARE ÎL VOM ANALIZA ESTE VIAȚA LUI HRISTOS ÎN ACEASTĂ LUME. Înțelepciunea lui Dumnezeu este dovedită prin rânduirea circumstanțelor vieții Sale și prin lucrarea săvârșită în timpul acesteia.

(1) Circumstanțele vieții lui Hristos. Dacă Dumnezeu i-ar fi descoperit omului că Fiul Său se va întrupa și va trăi în această lume într-o natură omenească, dar ar fi lăsat la latitudinea oamenilor să stabilească circumstanțele care să fie cele mai potrivite venirii Persoanei Sale în această lume, înțelepciunea omenească ar fi stabilit că El ar fi trebuit să Își facă apariția în această lume în cea mai magnifică modalitate imaginabilă, însoțită de cele mai deosebite manifestări exterioare ale onoarei, autorității și puterii, cu mult peste ceea ce experimentează oricare dintre regii pământului. Oamenii ar fi hotărât ca Hristos să domnească peste toate popoarele în cea mai măreață splendoare, una nemaîntâl-

nită. Așa ar fi hotărât înțelepciunea oamenilor să se petreacă lucrurile, înainte ca Hristos să vină în această lume. Înțelepții, oamenii deosebiți dintre evrei, cărturarii și fariseii, care sunt denumiți „fruntașii veacului” (1 Corinteni 2:6-8), se așteptaseră ca Mesia să își facă apariția în acest fel. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu a ales cu totul altfel. Ea a ales ca, atunci când Fiul lui Dumnezeu avea să Se facă om, să Își înceapă viața într-un staul, să trăiască mulți ani în obscuritate, într-o familie neînsemnată din această lume și să fie smerit în lucrurile exterioare; ea a ales ca El să fie sărac, să nu aibă unde să Își plece capul, ca El să se hrănească din bunătatea unora dintre ucenicii Lui; a ales ca El să „crească înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat” (Isaia 53:2); a ales ca El să nu „strige, să nu-Și ridice glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe” (Isaia 42:2); a ales că El să vină în Sion într-o modalitate smerită, „smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe” (Zaharia 9:9; cf. Matei 21:5); ca El să fie „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3).

Dar acum, că hotărârea divină în această privință este cunoscută, putem să concluzionăm în siguranță că aceasta este de departe cea mai potrivită circumstanță și că n-ar fi fost deloc nimerit pentru Dumnezeu ca, atunci când El S-a arătat în trup, să vină cu fală lumească, cu bogăție și grandoare. Nu! Aceste lucruri sunt infinit de mărunte și disprețuite pentru ca Fiul lui Dumnezeu să le aibă ca și cum El le-ar fi prețuit sau le-ar fi dorit. Dacă oamenilor li s-ar fi propus această cale, a umilinței, ei ar fi fost gata să o condamne drept nebunească și foarte nepotrivită pentru Fiul lui Dumnezeu. Dar „nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii” (1 Corinteni 1:25). Dumnezeu nu s-a uitat în niciun fel la înțelepciunea acestei lumi și la prinții ei (1 Corinteni 2:6). Apărând înaintea oamenilor într-o situație smerită, Hristos Și-a arătat pe deplin disprețul față de orice bogăție sau slavă lumească, și ne-a învățat și pe noi să le disprețuim. Dacă este potrivit ca oamenii să le

disprețuiască, cu cât mai potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu! Astfel, prin aceasta, Hristos ne-a învățat să fim smeriți cu inima. Dacă Cel care a fost infinit mai presus și mai măreț decât oamenii, a venit totuși în lumea aceasta într-o stare atât de smerită, cât de smeriți ar trebui să fim noi, care suntem cu adevărat atât de ticăloși!

(2) Înțelepciunea lui Dumnezeu se dovedește prin lucrarea lui Hristos din această viață. În mod deosebit, ea se dovedește prin faptul că El a ascultat perfect de Legea lui Dumnezeu, fiind supus unor mari ispitiri; ea se dovedește prin faptul că El a avut de dus bătălii și a biruit pentru noi pe calea ascultării, învingând puterile pământului și ale Iadului; prin faptul că El S-a supus nu doar legii morale, ci și celei ceremoniale, acel jug greu al robiei. Hristos și-a împlinit lucrarea publică oferindu-ne învățăturile și călăuzirea Sa divină. Înțelepciunea lui Dumnezeu s-a arătat prin faptul că ne-a trimis pe Acel singurul care să fie Profetul și Învățătorul nostru, care este o Persoană divină – pe Acela care este înțelepciunea și Cuvântul lui Dumnezeu și care era din veșnicie la sânul Tatălui. Cuvântul Lui este de o autoritate și greutate mai mare decât dacă ar fi fost transmis prin gura unui profet obișnuit. Cât de înțelept a rânduit El ca în aceeași Persoană să fie trimis Învățătorul și Răscumpărătorul nostru, pentru ca, în slujirile și calitatea Sa de Răscumpărător, învățăturile Sale să fie cu atât mai dulci și mai dragi sufletelor noastre. Este adevărat că, atunci când cineva drag ne aduce învățătură, suntem mult mai înclinați să luăm aminte. Dragostea noastră față de acea persoană ne face să găsim încântare în cuvintele ei.

De aceea, vedem cum, cu înțelepciune, Dumnezeu a rânduit ca Cel ce ne-a făcut atât de mult bine să ne fie drag și în același timp să fie Marele nostru Profet, care să ne dea învățăturile dumnezeiești.

5. URMĂTORUL LUCRU PE CARE ÎL VOM ANALIZA ESTE MOARTEA LUI HRISTOS. Aceasta este mijlocul mântuirii sărmanilor păcătoși, lucrul pe care nimeni altcineva decât înțelepciunea divină ar fi putut să îl conceapă. Atunci când moartea lui Hristos

a fost revelată, fără îndoială că a fost o mare surpriză pentru toate oștirile cerului, care nu vor înceta niciodată să se minuneze de planul lui Dumnezeu. Cât de uluitor este ca o Persoană veșnic binecuvântată, infinit de fericită în esența ei, să trebuiască să suporte cele mai mari suferințe care au fost îndurate vreodată pe pământ! Ca Persoana care este Domnul și Judecătorul suprem al lumii să fie judecată, să Se înfățișeze înaintea scaunului de judecată al unor viermi muritori, și apoi să fie condamnată! Ca Persoana care este Dumnezeu cel viu și Izvorul vieții să fie dată morții! Ca Persoana care a creat lumea și care le dă viața tuturor creaturilor Sale să fie omorâtă *de chiar creaturile Lui!* Ca Persoana de o maiestate și glorie infinită – și astfel obiectul dragostei, laudelor și adorației îngerilor – să trebuiască să fie batjocorită și scuipată de către cei mai ticăloși oameni. Ca o Persoană infinit de bună, însăși dragostea, să trebuiască să sufere cea mai mare cruzime. Ca o Persoană ce este iubită într-un mod infinit de către Tatăl să trebuiască să fie obiectul suferinței de nedescris sub mânia propriului Tată. Ca Acela care este Împăratul cerurilor, care face din acestea tronul Său și din pământ așternutul picioarelor Sale, să trebuiască să fie îngropat în închisoarea mormântului. Cât de uimitor este acest lucru! Și totuși aceasta este calea pe care înțelepciunea lui Dumnezeu a stabilit-o drept modalitatea prin care păcătoșii să fie mântuiți, și care să nu fie deloc nepotrivită, nici dezonorantă pentru Hristos.

6. ULTIMUL LUCRU SĂVÂRȘIT PENTRU OBȚINEREA MÂNTUIRII PENTRU PĂCĂTOȘI CONSTĂ DIN ÎNĂLȚAREA LUI HRISTOS. Înțelepciunea lui Dumnezeu a văzut necesar, sau foarte potrivit, ca aceeași Persoană care a murit pe cruce să stea la dreapta Sa, pe propriul Său tron, în calitate de Stăpân suprem al lumii și să aibă la dispoziție în mod absolut toate lucrurile cu privire la mântuirea omului, iar în final să fie Judecătorul lumii. Acest lucru era necesar pentru ca aceeași Persoană care a obținut

mântuirea pentru oameni să aibă dreptul de a o da acestora. Dumnezeu a văzut potrivit ca toate lucrurile care privesc ființa căzută să fie împlinite nu pe calea trecerii cu vederea, ci printr-un Mijlocitor. Iată lucrul care este extrem de valoros pentru întărirea credinței și pentru mângâierea sfinților: Cel care a îndurat atât de mult pentru a obține mântuirea lor, a primit toate lucrurile din cer și de pe pământ; El le dă viața veșnică acelor pentru care a obținut-o. Aceeași Persoană care i-a iubit atât de mult încât și-a dat prețiosul sânge pentru ei va fi și Judecătorul lor final.

De aceea, iată un alt lucru care ne umple de uimire: anume că Cel ce a fost deopotrivă om și Dumnezeu, care a fost slujitor și a murit ca un răufăcător, a fost făcut Domnul suveran peste cer și pământ, peste îngeri și oameni, Stăpân absolut și Dătător al vieții și morții veșnice, Judecător suprem al tuturor ființelor inteligente, Acela care a primit toată puterea de stăpânire de la Dumnezeu Tatăl – și acestea nu doar ca Dumnezeu, nici doar ca Om, ci în calitate de Dumnezeu-Om.

Este un lucru minunat ca o Persoană cu adevărat divină să fie smerită așa încât să devină un slujitor și să sufere ca un răufăcător. La fel de uimitor este că Acela care este *Dumnezeu-Om*, nu doar om, să fie înălțat dându-I-se puterea și onoarea marelui Dumnezeu al cerurilor și pământului. Iată ce lucruri minunate a conceput și împlinit înțelepciunea divină spre mântuirea noastră.

* * *

Fragment din „The Wisdom of God Displayed in the Way of Salvation”, în *The Works of Jonathan Edwards*, Vol. 2, retipărit de The Banner of Truth Trust.

* * *

Jonathan Edwards (1703-1758): predicator congregaționist american; considerat cel mai mare teolog evanghelic al Americii și bine-cunoscut pentru predicarea sa din timpul Marii Treziri; s-a născut la East Windsor, colonia Connecticut.